

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII LUI HRISTOS — Iunie 2001

Curierul Adventist

6 Libertatea religioasă

8 Prețul libertății

10 Globalizarea libertății religioase

12 Drepturi ale Împărăției

18 Pastorul organizator strategic

23 Gânduri despre muzica sacră

25 Reportaje de la adunările generale ale conferințelor

**Publicația oficială a
Bisericii Creștine Adventiste
de Ziua a Șaptea din România**

**Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii**

Redactor-șef: Aron Moldovan

Consultanți: Adrian Bocăneanu,
Teodor Huțanu, Ioan Câmpian-Tătar,
Virgil Peicu, Vasile Ciobanu,
Pavel Memete, Emilian Niculescu,
Teofil Petre, Ernest Szász

Colaboratori speciali: Ion Buciu-
man, Viorel Dima, Lazăr Forray,
dr. Gily Ionescu, Cristian Modan,
Gheorghe Modoran, Ernest Szász
Secretar de redacție:

Mihai Ghioaldă

Grafică: Dragoș Drumaș

Tehnoredactare: George Toncu

Corectură: Lori Gheorghiță

ADRESA REDACȚIEI:

Curierul Adventist, str. Labirint
116, 74124 București, Oficiul
poștal 20, nr. de tel. 323 48 95
E-mail: curierazs@fx.ro

CĂTRE CITITORI:

Pagina pentru scrisori este un spațiu de dialog în care să puteți comunica sugesii, reacții la articolele publicate, preferințe pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le socotiți importante. Ne cerem scuze dacă, din motive de spațiu, vom reformula unele scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu plăcere manuscrise nesolicitate. Sunt bine venite informații și inițiative din viața comunităților. Aprecieri articole care tratează aspecte legate de experiența personală și puncte de vedere asupra problemelor majore care ne confruntă.

Imprimată la Tipografia Viața
și Sănătate. Adresa: str. Valeriu
Braniste nr. 29, nr. de tel. 323 48 95

**ISSN 1220 – 6725
Anul LXXVIII nr. 6**

Descoperiri strălucitoare în zilele cele mai întunecate

Toți cei care îi slujesc lui Dumnezeu vor cunoaște că El este gelos pentru păstrarea onoarei Sale. *Multe dintre cele mai strălucitoare descoperiri consemnate în Biblie Domnul le-a făcut în zilele cele mai întunecate ale istoriei bisericii.* Domnul a dat aceste descoperiri ale slavei Sale pentru ca oamenii să fie adânc impresionați cu privire la sfințenia serviciului Său. Au fost făcute impresii care să se imprime în minte cu o forță solemnă, arătând că Dumnezeu este Dumnezeu și că El nu Și-a pierdut slava. El cere astăzi cea mai mare credincioșie în serviciul Său. În mintea omului trebuie să rămână impresia că Domnul Dumnezeu este sfânt și că El Își va apăra slava. (Ellen White, Manuscrisul 81, 1906)

Puterea divină oferă succes

În viziunea lui Ezechiel, mâna lui Dumnezeu se află sub aripile heruvimilor (vezi Ezech. 1,8; 10,8.21). Această trebuie să-i învețe pe servii Săi că *puterea divină este cea care le oferă succes.* El va lucra împreună cu ei, dacă vor îndepărta nelegiuirea și dacă vor ajunge să aibă inima și viața curată. Solii cerești pe care i-a văzut Ezechiel, asemenea unei lumini strălucitoare care trece printre făpturile vii cu repeziciunea fulgerului, reprezintă viteza cu care această lucrare va înainta în cele din urmă spre încheierea ei. Cel care nu dormitează, care este continuu la lucru pentru împlinirea intențiilor Sale, poate să ducă înaintea marelui Lui lucrare în mod armonios. Mâna Domnului poate să țină în ordine desăvârșită ceea ce pentru mințile mărginite pare încurcat și complicat. El poate să creeze căi și mijloace pentru a zădărnici scopurile celor care dau sfaturi rele și ale celor care pun răul la cale.

Cei care sunt chemați în funcții de răspundere în lucrarea lui Dumnezeu simt adesea că ei duc poveri grele, când pot să aibă mulțumirea de a ști că Domnul Isus le poartă pe toate. Noi ne permitem să simțim mult prea multă îngrijorare, necaz și neliniște în lucrarea Domnului. Avem nevoie să ne încredem în El, să credem în El și să mergem înainte. Vegherea neobosită a solilor cerești, faptul că sunt angajați neîncetat în lucrarea lor în legătură cu ființele de pe pământ ne arată felul în care mâna lui Dumnezeu călăuzește roțile aflate una în cealaltă. Învățătorul divin îi spune fiecăruia care îndeplinește un rol în lucrarea Sa, așa cum i-a spus lui Cir în vechime: „Eu te-am încins, înainte ca să Mă cunoști” (Is. 45,5). (Ellen White, *Review and Herald*, 11 ian. 1887)

Libertate individuală, și totuși armonie desăvârșită

Dumnezeu îl cunoaște pe fiecare om. Dacă ochii noștri ar putea fi deschiși, am vedea că dreptatea eternă este la lucru în lumea noastră. O puternică influență, care nu se află sub controlul omului, acționează permanent. Omul ar putea crede că el conduce problemele, dar la lucru sunt influențe mai înalte decât cele omenești. Servii lui Dumnezeu știu că El acționează continuu ca să contracareze planurile lui Satana. Cei care nu-L cunosc pe Dumnezeu nu pot să-I înțeleagă acțiunile. O roată se învârtă în cadrul altei roți. În mod evident, mecanismul este atât de complex, încât omul nu poate să vadă decât o încurcătură perfectă. Dar mâna divină, așa cum a văzut-o profetul Ezechiel, se află pe roți și fiecare piesă se mișcă în armonie desăvârșită, făcând lucrarea stabilă, având totuși libertate individuală de acțiune. (Manuscrisul 13, 1898)

Seventh-day Adventist Bible Commentary, vol. 4, pag. 1160, 1161

Să cultivăm umilința

Aron Moldovan

Umilința și mândria sunt prezentate în Biblie ca fiind însușiri de caracter opuse. Umilința face parte din caracterul creștin, iar mândria este o caracteristică a celor răzvrățiți împotriva lui Dumnezeu. În Biblia tradusă de Cornilescu nu este folosit cuvântul „umilință”, ci sinonimul „smerenie”, mai rar întrebuințat astăzi.

În practică însă, cele două cuvinte – umilință și mândrie – sunt folosite de multe ori în sensuri diferite de cele din Biblie.

Umilința este considerată un complex de inferioritate, lipsă de demnitate sau atitudine slugarnică. Mândria este privită ca fiind ceva pozitiv, expresie a demnității, nobileții, conștiinței valorii personale și a respectului de sine. Înțelese astfel, umilința apare ca fiind ceva respingător, iar mândria, ceva de dorit. În

Biblie însă, cele două caracteristici au alte înțelesuri. Mândria este o însușire negativă, iar umilința, smerenia este una pozitivă. Acest lucru apare limpede din diferite texte:

„Mândria merge înaintea pieirii și trufia merge înaintea căderii” (Prov. 16,18). Cu alte cuvinte, „înainte de pieire, inima omului se îngâmă, dar smerenia merge înaintea slavei” (Prov. 18,12). După smerenie urmează slava, căci „oricine se va înălța va fi smerit; și oricine se va smeri va fi înălțat” (Mat. 23,12). La sfârșitul timpului, „toți cei trufași și toți cei răi vor fi ca miriștea; ziua care vine îi va arde, zice Domnul oștirilor, și nu le va lăsa nici rădăcină, nici ramură” (Mal. 4,1).

Mândria descrisă în Scripturi înseamnă a avea „despre sine o părere mai înaltă decât se cuvine” (Rom. 12,3). Este atitudinea celui îngâmfat, vanitatea care îl determină să scoată în evidență ceea ce i-ar putea aduce laude, setea de popularitate și aspirarea la locurile de frunte. Ea îndeamnă la mascarea propriilor defecte de caracter, la etalarea eului și la denigrarea adversarului. Invidia este una dintre cele mai respingătoare forme de manifestare a mândriei.

Înțelepciunea ne spune că „nu este o cinste să alergi după slava ta însuși” (Prov. 25,27). Această preocupare conduce la necredință. „Cum puteți crede voi”, îi întreba Isus pe iudei, „care umblați după slava pe care v-o dați unii altora, și nu căutați slava care vine de la

singurul Dumnezeu?” (Ioan 5,44). Mândria i-a determinat pe iudei să îl respingă pe Isus și tot ea stă și astăzi ca motivație a marilor păcate. De aceea se ruga David: „Păzește, de asemenea, pe robul Tău de mândrie, ca să nu stăpânească ea peste mine! Atunci voi fi fără prihană, nevinovat de păcate mari” (Ps. 19,13).

Umilința nu înseamnă subestimarea propriei persoane, înjosire de sine sau slugărnicie. Ea nu se opune

demnității, respectului de sine și încrederii raționale în forțele proprii. Dar cel umil este conștient de slăbiciunile, defectele și limitele proprii, precum și de sursa propriei valori. El „nu pizmăiește..., nu se laudă, nu se umflă de mândrie” (1 Cor. 13,4), îi respectă și îi încurajează pe ceilalți, bucurându-se de succesele lor și acordându-le încrederea cuvenită. El știe că tot ce este bun vine „de la Tatăl luminilor”

(Iacov 1,17), că nu are nici un lucru bun pe care să nu-l fi primit și de aceea nu se laudă ca și cum nu l-ar fi primit (vezi 1 Cor. 4,7). Din contră, el se simte dator să-și folosească darurile spre gloria Dăătorului și spre înălțarea celor mai puțin favorizați decât el. O asemenea persoană este pregătită să învețe de la alții și, în primul rând, de la Dumnezeu, care o poate folosi, nestingherit de orgoliul și de ifosele celui îngâmfat, pentru a reprezenta în lume pe Cel „blând și smerit cu inima” (Mat. 11,29).

Cel umil are inima mereu deschisă față de Dumnezeu, asemenea copilului care pe vremuri a răspuns: „Vorbește, căci robul Tău ascultă” (1 Sam. 3,10). O biserică populată cu astfel de credincioși va fi unită „într-un gând și o simțire” (1 Cor. 1,10), va da o înaltă apreciere Cuvântului și condițiilor care asigură o bună cunoaștere și comunicare a adevărului mântuirii și va fi un loc plăcut, în care copiii și cei nou-veniți își vor putea dezvolta un caracter creștin și echilibrat.

Să nu uităm însă că umilința este o floare rară, care nu crește decât în inimile udate din belșug de ploaia Duhului Sfânt. Ea poate fi cultivată doar în condițiile unei relații mântuitoare cu Cel „blând și smerit cu inima”. Așadar, să cultivăm „gândul care era și în Hristos Isus” (Fil. 2,5), gândul care L-a făcut în stare să Se umilească, pentru ca să ne înalțe pe noi.

Umilința este o floare rară, care nu crește decât în inimile udate din belșug de ploaia Duhului Sfânt.

CUPRINS

- 3 Editorial
- 5 O casă de rugăciune pentru toate popoarele
- 6 Libertatea religioasă
- 8 Prețul libertății
- 10 Globalizarea libertății religioase
- 12 Drepturi ale Împărăției
- 16 Porți deschise spre cer în inima Transilvaniei
- 18 Pastorul – organizator strategic
- 20 „Evanghelizarea trebuie să fie un obiectiv prioritar al bisericii”
- 21 Trezirea „uriașului”
- 23 Gânduri despre muzica sacră
- 25 Reportaje de la adunările generale ale conferințelor
- 29 „Inspirați de trecut, să modelăm viitorul”
- 30 Colțul copiilor
- 31 Știri

Unitatea de esență a Sfințelor Scripturi

Un principiu recunoscut în studierea Bibliei este acela că trebuie să citim și să analizăm un text fără prejudecăți, până când găsim gândul pe care l-a pus Dumnezeu acolo. Un alt principiu este acela de a compara textul respectiv cu altele, referitoare la același subiect. În articolul scris de fratele Moldovan, „Unitatea de esență a Sfințelor Scripturi”, în care se amintește problema controversată din 1 Corinteni 11, consider că nu s-a ținut cont de principiile menționate. Dezvelirea și învelirea capului se practica mai demult – dezvelirea avea loc într-un caz special (vezi Num. 5,18) –, deci nu este o esență a culturii din Corint. Tot Biblia vorbește despre raderea capului femeii, în Deuteronom 21,12. Toate acestea sunt legate de același subiect și au legătură între ele.

Apoi ce legătură are femeia din Corint cu îngerii cerești? Nu era o dovadă de respect din partea femeii, după cum îngerii își acoperă fața și capul cu două aripi în prezența lui Dumnezeu?

Diaconu Liviu, Mălăiești, Prahova

În detenție și singurătate

Am 29 de ani și sunt deținut pe viață pentru fapte pe care mi-e jenă să le amintesc și pentru care mă căiesc amar.

Provin dintr-o familie cu credință în Dumnezeu, dar, în pofida acestui fapt, am fost mereu ca o întrupare a ateismului și pragmatismului.

Chiar dacă am făcut și bine în viață, răul și suferința pe care le-am provocat au făcut ca acest bine să nu mai aibă valoare. Am obținut în final ce am meritat, am pierdut ce-mi era mai scump: libertatea. Acum sunt condamnat să-mi petrec restul vieții în detenție și singurătate. Poate și genul pedepsei m-a îndemnat la meditație zilnică. Mi-am analizat retrospectiv toată viața și nu pot spune că am realizat ceva, că am lăsat ceva în urmă.

Acum aproximativ două luni, drumul mi s-a intersectat cu un băiat cu aceeași pedeapsă ca a mea. El m-a făcut să întrevăd o cale de a-mi răscumpăra greșelile, arătându-mi că nu sunt singur în această luptă cu greutățile vieții.

În general, lipsurile și vitregiile detenției au tendința să-i înrăiască pe deținuți; eu însumi am stat în lanțuri un an și trei luni continuu și trebuie să recunosc că îmi era gândul doar la răzbunare, însă am ajuns la concluzia că nu aș face decât să mă îndepărtez și mai mult de orice șansă de reabilitare nu atât față de gardieni, cât față de mine însumi.

V-am scris, stimați redactori, deoarece am lecturat întâmplător, de la un alt deținut, trei exemplare din *Curierul Adventist* și două din *Semnele timpului* și aș dori să vă întreb cum aș putea intra în posesia unui abonament la revistele dv. Cred că ați înțeles că sunt un novice în materie de religie și, neavând cine să-mi îndrume primii pași, caut să mă orientez singur cu ajutorul unei Biblii împrumutată de la un alt deținut, pe care o citesc în prezent, și al publicațiilor dv.

De asemenea, doresc să fac un apel către eventualele persoane care ar putea să-mi trimită numere mai vechi ale revistei dv. sau alte materiale cu același caracter sau care ar dori să corespundă de o mine și să-mi dea eventuale îndrumări și încurajări.

Valeriu Curin, Penitenciarul Rahova, Șos. Alexandriei nr. 154, sector 5, București.

Mă simt rău când nu am nici o încurajare de la nimeni. M-am gândit că poate mă veți ajuta să îmi fac noi prieteni, prieteni în Domnul Hristos. Prietenii cei vechi m-au părăsit, chiar rudele, frații și părinții nu vor să mă mai recunoască. Simt nevoia să am cât mai mulți prieteni, să corespund pe teme biblice. De asemenea, vă rog, dacă se poate, să îmi trimiteți și niște literatură.

Gigi Cristinescu, Penitenciarul Ploiești, str. Rudului 49, Prahova, cod 2000

La ultimele două scrisori, redacția răspunde: *Scrisorile dv. au fost transmise Serviciului Umanitar pentru Penitenciare (SUP) (adresa: București, O. P. 34, C. P. 50), care, în măsura posibilităților și în funcție de regulamentul penitenciarelor, vă va oferi asistența spirituală necesară și materialele tipărite solicitate.*

O casă de rugăciune pentru toate popoarele

Adrian Bocăneanu

In decembrie 1972, o biserică creștină din Statele Unite a avut o participare record, de 12.350 de persoane. Pentru transportarea lor, au fost închiriate 68 de autobuze, care au preluat vizitatori de pe o rază de 80 km. Între atracțiile programului, care se numea „Duminica Cerului”, s-au aflat: un organist fără mâini și picioare, un expert de karate, un fost actor de la Hollywood, un faimos jucător de fotbal american, un Moș Crăciun, un celebru jucător de rodeo și un ventriloc (persoană care vorbește în așa fel, încât pare că vocea vine din altă parte).

Desigur, citind aceste lucruri, primul gând care ne vine în minte este să contestăm aceste metode, evident necuvenite, de a aduce oameni la biserică. Fără îndoială, serviciul divin nu este un spectacol de varietăți. Ceea ce cred că n-ar trebui totuși să pierdem din vedere este că și aceste categorii de persoane pot să facă parte dintre cei care răspund la chemarea harului și care, la rândul lor, îi invită pe alții ca ei la mântuire. Noi ne conturăm un portret tipic al celor care îl primesc pe Domnul și, involuntar, îi îndepărtăm pe cei care nu corespund. Din cauza aceasta, biserica nu oglindește îndeajuns varietatea existentă în societate. Cei care vizitează adunările noastre doresc să găsească pe cineva cu care să se poată identifica și, dacă nu găsesc, părăsesc biserica, chiar dacă ar fi atrași de mesaj și de misiune. În acest fel se întărește imaginea, pe care biserica și-a format-o, de societate închisă. În același timp, eforturile noastre care țintesc mereu și mereu același grup de persoane aduc rezultate mai mici. Ca să spun așa, nu poți să smântânești mereu același lapte. După un timp, nu mai ai de unde să scoți unt. Trebuie să adaugi și lapte nou. Este necesar ca Evanghelia să fie prezentată cu convingere și autenticitate în mediile în care încă nu a ajuns.

Dincolo de bariere

Oricât de jenant este pentru noi, Biblia arată că limitele în calea răspândirii Evangheliei sunt puse în primul rând de poporul lui Dumnezeu. Într-un gest simbolic, Dumnezeu îl trimite pe Iona la Ninive și acesta refuză să meargă, chiar se ceartă cu Dumnezeu de la un capăt la altul al scurtei cărți care îi poartă numele. Dar, incredibil, o predică așa cum nici un evangelist n-ar îndrăzni să țină („Încă patruzeci de zile...”), rostită probabil cu buzele strânse și cu fruntea încruntată, declanșează cel mai mare caz de pocăință colectivă cunoscut în istorie. Problema nu era la niniveni, ci la Iona, profetul Domnului.

Chiar la Domnul Hristos, nimic nu i-a iritat așa de mult pe religioșii iudei decât plăcerea pe care El o găsea ca să vestească harul divin celor disprețuiți și nevrednici, celor care se deosebeau de ei: „Și fariseii și cărturarii cărteau și ziceau: 'Omul acesta primește pe păcătoși'” (Luca 15,2).

Dacă ținem seamă de înclinația puternică a firii omenești de a-i respinge pe cei care sunt altfel și de a îmbrăca prejudecățile în justificări teologice, decizia bisericii de la Ierusalim de a trece dincolo de barierele naționale și de a

renunța la condiții care țineau de iudaism, și nu de Evanghelie, este de-a dreptul inspirată și supranaturală. Evenimentul este pregătit prin istorisiri care acoperă două capitole întregi din Fapte (10 și 11) și apoi descrierea lui ocupă un alt capitol (15). Chiar și acest lucru arată că depășirea barierelor a fost evenimentul decisiv al istoriei primare a creștinismului.

Deschiderea către toate culturile și categoriile umanității devine în scurtă vreme un laitmotiv al creștinismului militant, așa că, în Apocalipsa, citim iar și iar despre „orice neam, oricare seminție, oricare limbă și orice norod”.

Desigur, prejudecățile nu sunt doar de o singură parte. Prejudecățile noastre față de ei corespund prejudecăților lor față de noi și față de adevăr. Iată un sfat care cere din partea noastră o schimbare serioasă a modelului nostru de misiune. „Atunci când îi întâlnești pe cei care au prejudecăți împotriva adevărului, nu fiți prea insistenți cu pozițiile voastre distinctive. Mai întâi vorbiți cu ei despre subiectele cu privire la care puteți să fiți de acord. Plecați-vă cu ei în rugăciune și, în credință umilă, prezentați-vă cererile înaintea tronului harului. Atât voi, cât și ei veți fi aduși într-o legătură mai strânsă cu cerul, prejudecățile vor fi risipite și va fi mai ușor ca inima să fie atinsă” (*Evangelism*, pag. 446).

Vă încurajez să citiți cu seriozitate capitolele, din minunata carte *Divina vindecare*, despre misiunea noastră față de cei neglijați până în prezent, atât din clasele de jos, cât și din clasele de sus.

Misionarii cei mai convingători

Providența a introdus în mod deliberat între strămoșii Domnului Hristos persoane care nu corespundeau tiparului de evlavie și dreptate: o prostituată (pocăită), o moabită (care se atașează de Iehova) și așa mai departe. Cele mai explicite însărcinări misionare sunt date de către Isus celor mai puțin promițători dintre convertiții Săi (un demonizat și chiar Petru, după ce L-a trădat). Cea mai importantă declarație mesianică este făcută unei samaritence cu multe alte păcate, iar unei femei cunoscute pentru imoralitate i se promite iertare și popularitate gratuită oriunde se va vesti Evanghelia. Un prigonitor teribil devine pionierul lucrării printre păgâni și martorul lui Isus cel înviat înaintea împăraților și filozofilor, iar un tânăr fricos devine un vestitor de succes.

Suntem gata să oferim și astăzi un loc în misiune unor asemenea persoane? Avem curajul să le spunem, la fel ca Domnul: „Du-te acasă la ai tăi și povestește-le tot ce ți-a făcut Domnul și cum a avut milă de tine” (Marcu 5,19)? Aceștia vor duce ultima chemare a harului acolo unde eu, din a treia generație de adventiști, probabil că nu voi ajunge. Dar Domnul ridică astăzi „o casă de rugăciune pentru toate popoarele” (Is. 56,7).

Adrian Bocăneanu este președintele Uniunii Române.

LIBERTATEA

Viorel Dima

In zilele noastre, libertatea religioasă este o problemă mai mult de opinie publică decât de ideologie de stat. Într-o societate mondială tot mai uniformă, în care guvernele devin mai puțin importante decât conceptul „unității globale”, idealul toleranței poate părea un tribut pe care popoarele trebuie să-l plătească, dar implementarea acestei toleranțe va fi strict limitată.

Datorită dezvoltării tehnicii de comunicare, declinul influenței statului înseamnă creșterea libertății individuale. Astfel, statul nu va mai intra atât de mult în viața personală a individului, drepturile individului părănd a avea prioritate față de stat.

Desigur că, pentru realizarea unui climat de armonie socială, de respectare a pluralismului religios și a drepturilor religioase, este important ca legislativele țărilor să fie influențate să voteze legi favorabile libertății religioase. În societatea globală însă, opinia publică aproape că are cuvântul decisiv atât cu privire la felul legilor promovate, cât și cu privire la maniera în care aceste legi vor fi sau nu aplicate.

Altfel spus, vor exista și vor avea un cuvânt de spus acele grupuri religioase care nu numai că vor ști să nu se lase percepute de către opinia publică ca grupuri periculoase, dar mai ales care vor ști să câștige opinia publică în favoarea lor.

Un alt motiv pentru care grupurile religioase care vor să îndeplinească o misiune în aceste zile din urmă trebuie să influențeze opinia publică este acela de a face față politicilor de dezinformare care manipulează opinia publică și caută să o ridice împotriva unor grupuri, încercând să favorizeze alte grupuri de influență. Astfel, se vor împlini cuvintele care prevestesc că se vor spune tot felul de lucruri rele și neadevărate. Prin strategiile de dezinformare se încearcă să se creeze o realitate imaginară, astfel încât să se determine un comportament social care să corespundă unor planuri și intenții diabolice. În același timp, prin aceste strategii se urmărește ca lumea reală, atât cea nevăzută, cât și cea de pe pământ, să fie privită cu suspiciune, cu neîncredere și de multe ori chiar să fie negată.

Diavolul însuși promovează strategii de dezinformare, făcând vindecări false, trimițând prooroci mincinoși, lansând tot felul de învățături false și informații care deformează realitatea, făcând să se pogoare foc din cer cu scopul să înșele nu numai marele public, dar, dacă se poate, chiar și pe cei aleși.

În astfel de condiții, pare imposibil ca adevărul să fie promovat și acceptat. Par dificile, de asemenea, acceptarea pluralismului religios și tolerarea celor care țin la adevăr și trăiesc după principii specifice, nepopulare.

Singura armă însă de luptă împotriva dezinformării

este informarea – predicarea Evangheliei în toată lumea, învățarea oamenilor să facă tot ce ne-a poruncit Hristos. Biserica lui Hristos va trebui să meargă în duhul și puterea lui Ilie, ca una care este însoțită de Cel care are toată puterea în cer și pe pământ. Va trebui ca bărbați și femei cu fețe strălucind de sfântă consacrare să se grăbească din casă în casă, de la om la om, să facă să strălucescă slava adevărului, o slavă întocmai ca slava în care se descoperă Cel Adevărat, Cel Atotputernic, Cel Veșnic.

Tocmai pentru că strategiile de dezinformare sunt atât de ample și complexe și sunt promovate cu atâta putere, este necesar ca poporul lui Dumnezeu să influențeze pe fiecare om care vine în lume să cunoască adevărul, să-l înțeleagă și să accepte că adevărul este adevăr. Oamenii trebuie puși în situația ca, și dacă resping adevărul, să-l respingă în deplină cunoștință de cauză. Dar creștinii ar trebui să facă lucrarea de vestire a adevărului cu o și mai mare putere, cu o și mai complexă și amplă strategie, astfel încât prejudecățile să fie eliminate și să se facă tot posibilul ca oricine să trăiască pe acest pământ raportându-se la realitățile universale, să-L ia în calcul pe Dumnezeu. Noi trebuie să vestim Evanghelia cu glas tare. De slava noastră trebuie să se lumineze tot pământul. Oamenii trebuie să fie mișcați de Duhul lui Dumnezeu și să vadă puterea Lui la lucru.

Cei care în aceste zile ale sfârșitului vor ca neamuri să umble în lumina lor trebuie să înțeleagă că opinia publică nu poate fi neglijată. Ba chiar trebuie cucerită.

O mână de oameni, care simt că pe umerii lor apasă răspunderea pentru mântuirea oricărui om din lume, care se doresc sarea pământului, cei care trebuie să schimbe viața în bine și să conserve adevăratele valori ale acesteia, nu pot neglija evoluția mijloacelor de comunicare, a metodelor de influențare și de schimbare a comportamentelor sociale. Cine crede că are o misiune pentru această vreme nu își mai poate permite să trăiască în trecut, ci trebuie să se ridice la nivelul nevoilor și provocărilor timpurilor noastre, ba chiar să sfideze timpul și să fie cu un pas înaintea tuturor.

Să ne amintim că, atunci când Avraam încerca să negocieze cu Trimisul ceresc salvarea Sodomei și Gomorei, Domnul a acceptat ca, dacă s-ar fi găsit zece oameni buni în aceste cetăți, să nu le mai distrugă. Înțelegerea pe care o am cu privire la această situație este că, dacă nu era drept să fie uciși zece oameni buni împreună cu toți ceilalți răi, nu era drept nici ca zecile sau sutele de mii de nelegiuți să fie lăsați să fie mai departe o amenințare pentru sfinți. Nelegiuirea sodomitelor ajunsese până la cer și ei erau o amenințare nu doar pentru oamenii care căutau să ducă o viață sfântă pe pământ,

RELIGIOASĂ

*Trebuie
să fie
creat
un
cadru
favo-
rabil
liber-
tății.*

ci ei au atentat chiar la solii cerești. Nu era drept ca Dumnezeu să le îngăduie mai departe nelegiuirea. El trebuia să oprească valul nimicitor.

Dar, prin răspunsul dat lui Avraam, înțelegem că, dacă ar fi fost cu adevărat zece oameni ai lui Dumnezeu în Sodoma și Gomora, Sodoma și Gomora n-ar mai fi fost Sodoma și Gomora. Influența celor zece ar fi schimbat situația.

A venit timpul când cineva trebuie să se ridice la nivelul chemării lui Dumnezeu, să fie făcute planuri și să se lucreze la nivelul nevoilor, provocărilor și pe măsura Dumnezeului pe care Îl slujim și despre care credem că este cu noi în toate zilele.

Poporul ultimei solii nu mai poate fi poporul care își blamează conducătorii, nesocotește progresul tehnic și nu folosește mass-media. Nu mai poate fi poporul care stă pe gânduri, întrebându-se dacă poate să ocupe poziții influente în societate sau să-și asume responsabilități sociale.

Poporul ultimei solii are viziune și își asumă un rol istoric de a produce lideri, campioni, personalități influente, dar și eroi martiri.

Poporul lui Dumnezeu din ultima generație nu mai poate fi doar poporul format din conducători și conduși, din oameni cu viziune și oameni care urmează viziunea, ci este un popor în care toți pot fi lideri, toți pot fi prooroci, toți pot avea viziune și toți trebuie să fie reformatori.

În „poporul judecății”, toți simt responsabilitatea și urgența timpului. Nimeni nu mai trebuie să fie împins de la spate. Toți au o inimă și un gând și fac un singur lucru. Fac să se lumineze pământul de slava lor.

În aceste timpuri, vom putea să ne trăim credința liberi, cât mai este încă o rază de har, să ne ridicăm ca o stavilă împotriva răului, să determinăm societatea la un comportament moral, să ducem Evanghelia până la marginile pământului și să influențăm foarte mulți oameni, dacă:

- vom învăța, pastori și laici, să fim dătători de ton, lideri de opinie.
- vom învăța să trăim pentru ceva ce merită să trăim, să ne asumăm răspunderea de a face ceva important pentru semenii noștri și, dacă vom fi în stare, să punem în circulație idei și să le transformăm în realitate.
- ne vom uni, vom învăța să fim uniți, pentru că, prin aceasta, oamenii Îl vor accepta pe Domnul mai mult decât prin orice argument.
- ne vom implica pe plan social, răspunzând nevoilor oamenilor și ameliorându-le condițiile de viață.

Înțelegând că, atât pentru realizarea și menținerea libertății religioase, cât și pentru predicarea eficientă a Evangheliei, atitudinea noastră față de opinia publică este hotărâtoare, cred că Dumnezeu îi va ajuta pe lideri să aloce mai mult timp, mai mult personal și mai multe mijloace pentru creșterea credibilității bisericii și pentru a pune în practică o strategie de relații publice și de promovare a valorilor specifice, astfel încât, cu ajutorul Celui Atotputernic, să putem determina mutații importante în comportamentul social în raport cu Evanghelia lui Hristos.

Văd, de asemenea, că tot mai mulți pastori și membri, prin Duhul Domnului, se lasă prinși și trăiesc pentru idealuri și pentru creșterea atașamentului față de valorile specifice. Acest lucru este o încurajare că biserica se poate ridica la nivelul chemării pe care o are.

Violet Dima este directorul Departamentului Relații Publice și Libertatea Religioasă al Uniunii și secretarul Asociației Conștiință și Libertate.

Prețul libertății

Herbert Douglass

Prețul libertății este incalculabil. Întrebați-i pe cei din Batalionul al Doilea de Cavalerie, care au urcat mai mult de 90 de metri pe țărmul stâncos de la Pointe-du-Hoc, pe 6 iunie 1944, sub foc continuu. Ei au adus la tăcere tunurile pe Pointe-du-Hoc. Și au salvat multe vieți pe coastele din Utah și din Omaha. Dar i-a costat. Care a fost prețul? La sfârșitul acelei zile, „ziua cea mai lungă”, doar 50 dintre cei peste 200 care debarcaseră mai erau în stare să lupte.

Puneți iarăși această întrebare celor rămași din același batalion, acum întărit cu forțe proaspete și trimis la Cota 400 din estul Franței, la sfârșitul lui noiembrie. Armata I aruncase deja în luptă patru divizii la Cota 400, cu pierderi zdrobitoare. Condițiile erau și mai grele decât cele de la Pointe-du-Hoc. Și totuși, cavaleriștii au intrat în luptă, cunoscând riscul. În fața unui inamic de zece ori mai numeros, cu forța lor inițială de trei companii întregi redusă în cele din urmă la doar 5 ofițeri și 86 de soldați, ei au cucerit cota în două zile. Prețul libertății este incalculabil.

Întrebați-i pe acei tineri de 19 ani, media de vârstă a Diviziei I de Marină a Statelor Unite, care au debarcat pe 7 august 1942 pe țărmul de nord în Guadalcanal, o mică insulă tropicală nu departe de Australia. La Guadalcanal, pentru prima dată, forțele americane au oprit înaintarea japoneză nestăvilită în Pacificul de Sud, schimbând cursul războiului.

Dar cu ce preț? Aflate sub foc, în timpul debarcării, forțele navale s-au îndepărtat, lăsându-i pe tinerii infanteriști fără sprijin aerian, fără cea mai mare parte a armamentului greu, a tancurilor și fără tot restul proviziilor. Ei au rămas izolați pe această insulă cu climă ploioasă, bântuită de malarie, unde trebuia ca să lupte cu șerpi, cu lipitori, cu boli produse de clima tropicală și cu un dușman bine fortificat în tranșee. Pentru următoarele șase luni, Guadalcanal a devenit iadul atât pentru tinerii din infanteria marină, cât și pentru apărători. La începutul anului 1943, când japonezii au părăsit insula, doar 10.000 de soldați americani mai rămăseseră din totalul inițial de 40.000. Infanteriștii primei divizii din marina militară au avut nevoie de un an întreg de refacere, pentru ca să poată fi numiți iarăși o unitate de luptă, după ce pierduseră multe mii, ca morți și răniți. Prețul libertății este incalculabil.

Să ne gândim la cei 56 de semnatari ai Declarației de Independență din 1776. În mod individual, fiecare dintre ei a avut mai mult de pierdut decât de câștigat dintr-o revoluție. Majoritatea erau deja oameni cu o stare socială bună, aveau o educație înaltă și dețineau o avere

considerabilă. John Hancock, cel mai bogat om din America, a ajuns să fie dat în urmărire; un preț de 500 de lire a fost promis celui care avea să-l prindă sau să-l omoare. Oamenii aceștia nu au ales să se revolte; ei doreau doar să fie tratați în același fel în care erau tratați alți englezi în Anglia. Și cu toții știau că pedeapsa pentru trădare era moartea prin spânzurare.

Fiecare semnatar a fost luat în atenție, condamnat și urmărit fără milă de sistemul britanic de represie. Nici unul dintre cei care au avut avere sau familie nu a fost cruțat. Cei mai mulți au trăit ca să-i vadă pe membrii familiei lor uciși sau separați pentru totdeauna, iar bunurile lor jefuite. Nouă semnatari au murit din cauza rănilor sau a vitregiilor în timpul războiului. Mulți au murit în sărăcie! Angajamentul lor solemn – „viața noastră, averea noastră și sfânta noastră onoare” – nu a fost o laudă deșartă. Prețul libertății este incalculabil.

De ce costă libertatea așa de mult?

Pentru că, de-a lungul istoriei, prea adesea un alt principiu pare să domine – principiul egoismului care caută, de multe ori tot în schimbul unui preț mare, să stăpânească mintea și bunurile altora. Prima obligație pe care ne-o asumăm trebuie să fie aceea de a respecta principiul libertății, pentru că, fără acesta, nimeni nu este imun față de virusul grandomaniei – impulsul de a acapara putere, bogăție, o funcție sau reputație, în detrimentul altora.

Prețul libertății nu poate fi exprimat în cuvinte. Nici prețul exploatarei, prin care bărbați și femei își pierd libertatea de a gândi, de a se închina, de a inventa. Aceștia sunt forțați să trăiască sub norul întunecos al totalitarismului, indiferent cum s-ar putea numi el.

Cumpărarea libertății eliberează spiritul omenesc și îi face liberi pe cetățeni, pe închinători, ca să-și ridice semenii la înălțimi imposibil de atins altfel. Dar prețul exploatarei nu numai că trăneste ușa în fața bucuriei omenești; el coboară norii cei mai întunecoși asupra inițiativei și înaintării.

Orice pagină din orice carte de istorie va face să răsune exemple despre „lumina sfântă a libertății”, precum și povestiri mai triste, despre exploatarea omului, atunci când această lumină s-a stins și bărbați și femei au fost striviți în ce privește spiritul, precum și mijloacele financiare.

Principiul libertății și spiritul exploatarei nu reprezintă idei filozofice complexe. Ele nu au apărut pe neașteptate în istoria omenirii. Libertatea și grandomania se află în inima marelui conflict dintre bine și rău.

Viața nu este definită cu adevărat fără libertate. Li-

bertate ca să iubești, ca să ajungi tot ce ai fost făcut să fii, ca să trăiești liber de constrângere, de impunere și de tirania puterii. Mai devreme sau mai târziu, principiul răului constrânge, stăpânește și urmărește să distrugă orice opoziție în cele din urmă. Dar și mai periculos este faptul că răul înșală și convinge, lucrând întotdeauna sub masca unor promisiuni false, de eliberare și de o libertate mai mare.

Dar cum ar fi putut universul lui Dumnezeu să vadă vreodată adevărul cu privire la toate acestea? Există mărturia evidentă pentru întreaga creație, despre puterea vieții și despre forțele „întinericului” care acționează atât de clar să o distrugă. Vechiul Testament prezintă un Dumnezeu care lucrează pentru împăcarea ființelor create de El, dar care sunt despărțite. Un Dumnezeu care continuă să-i salveze din asuprire pe cei credincioși (de exemplu prin Moise, „prințul Egiptului”). Un Dumnezeu despre care Noul Testament spune că a venit pe pământ, în persoana lui Isus Hristos, ca să ofere versiu-nea Sa cu privire la libertate. De ce? Pentru a-Și demonstra mai clar solia în ce privește libertatea și pentru a scoate în evidență sfârșitul teribil al revoltei și al egoismului. Și cât L-a costat aceasta pe Solul iubirii și al harului? Prețul libertății este incalculabil!

Cele mai importante cuvinte din întreaga istorie sunt libertatea și responsabilitatea – două daruri pe care Dumnezeu le-a întipărit în sufletul omenesc. Ori de câte ori oamenii renunță la unul dintre ele sau la ambele, cortina de fier se prăbușește cu zgomot, distrugând rațiunea, bucuria și toate impulsurile superioare ale omului.

Ca să înțelegem libertatea, este necesar să exercităm responsabilitatea. Iar ca să exercităm responsabilitatea, avem nevoie să trăim în libertate. Într-adevăr, nu o putem avea pe

una fără cealaltă.

Cele mai fericite momente din istoria omenescă sunt acelea în care oamenii răspund liber – își îndeplinesc potențialul, împărtășesc cu alții rezultatele bogate ale propriilor inițiative libere, îngăduie ca Dumnezeu harului și al libertății să fie reflectat în idealurile lor de familie.

Libertatea este darul nostru cel mai fundamental, pe care îl putem avea sau pierde. Această libertate este mai mult decât o emoție umană. Ea costă imens, mai presus chiar decât capacitatea celui mai bun istoric de a măsura toate viețile pierdute sau sărăcite în lupta de a o păstra.

Viața nu este definită cu adevărat fără libertate.

Ca persoane responsabile, trebuie să ne facem partea pentru a garanta faptul că oamenii din toate țările, din orice rasă, indiferent de vederile lor politice, sunt conștienți că Dumnezeu le-a dat libertatea să acționeze potrivit conștiinței lor, să se opună constrângerii, să înfrunte orice putere, religioasă, politică sau tribală, care încearcă să le distrugă libertatea. Când facem așa, Îi răspundem „Da” lui Dumnezeu. Uneori, acest fel de responsabilitate este doar „un firicel roșu”, cum spune Kipling. Dar, în momentele cruciale în care lumina libertății ardea tot mai slab, a fost necesar nimic mai puțin decât acest „firicel roșu”.

În anul 480 î.Hr., un mic corp de

oaste de 300 de spartani a murit apărând Grecia împotriva a zeci de mii de persani și aliați ai lor invadatori. Termopile (Porțile Fierbinți), această trecătoare de munte îngustă din centrul Greciei, nu ar fi rămas niciodată în amintire, fără cei 300 de bărbați care au plătit prețul libertății. Ei au apărut trecătoarea pentru un timp suficient, așa încât compatrioții lor să organizeze o apărare care, în cele din urmă, a salvat democrația greacă și a garantat moștenirea pe care civilizația noastră o datorează Greciei. Astăzi, la Termopile există un monument cu această inscripție: „Trecătorule, du-te și spune-le spartanilor că noi am murit aici ascultători de legile lor”.

Noi, cei de azi, trebuie să înțelegem prețul libertății plătit de așa de mulți în trecut. Avem datoria să stăm la porțile noastre, ca să ne atașăm acestui „firicel roșu al eroilor” și să spunem în mod curajos: „Destul! Până aici!” în fața oricărui fel de constrângere și de conducere care ar vrea să restrângă posibilitatea altuia de a respira liber.

Cândva, România se afla sub regimul dur al lui Nicolae Ceaușescu și al temutele lui forțe de securitate. Dar, în decembrie 1989, la Timișoara, a început revoluția. Ofițerii care au refuzat să tragă în populație au fost împușcați. Vestea despre Timișoara s-a răspândit în toată România. În doar câteva zile, Ceaușescu a ajuns un fugar urmărit, iar capturarea și executarea lui au sporit în curând grozăvia revoluției.

Fanatismul securității, o forță de 180.000 de oameni, nu a fost în stare să oprească valul libertății aprins la Timișoara.

Cât costă libertatea? Libertatea merită orice preț, pentru că nimic nu o poate înlocui. Nimic!

*Herbert Douglas, profesor și scriitor, locuiește la Weimar, California.
Liberty, iulie/august 2000*

Globalizarea libertății religioase

Există motive de teamă?

Bert Beach

La începutul celui de-al treilea mileniu, este evident că există un consens global pozitiv privind libertatea religioasă ca drept uman fundamental. De fapt, în general vorbind, a devenit incorect din punct de vedere politic să fii „împotriva” libertății religioase. Aproape fiecare țară susține că este în favoarea libertății religioase. Nu mai există Albanii ateiste, în care orice religie este interzisă.

Această globalitate a libertății religioase începe cu Articolul 18 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, din 1948. În același an, a fost organizat Consiliul Mondial al Bisericilor, care a votat o declarație privind libertatea religioasă ca drept uman fundamental și un corolar necesar al bunelor relații ecumenice. Într-adevăr, nu poate să existe unitate autentică fără libertate religioasă autentică.

În 1965, Biserica Romano-Catolică globală, la Conciliul Vatican II, a făcut o turură politică uimitoare, prin faptul că nu a mai contestat exercitarea liberă a religiei de către cei aflați „în rătăcire”, ci a afirmat dreptul fiecărui om de a nu fi îngrădit sau împiedicat în practicarea religiei, sub rezerva de a respecta drepturile altora.

Apoi, în deceniile 1960 și 1970, Organizația Națiunilor Unite a votat și zeci de țări au ratificat convenții despre drepturi civile, politice, economice și sociale, inclusiv libertatea religioasă.

Începând din 1975, există așa-numitul Proces Helsinki, în care libertatea religioasă este recunoscută ca parte a dreptului internațional, iar popoarele au dreptul să analizeze situația libertății religioase și a drepturilor omului din alte țări. Se consideră că lucrul acesta este necesar pentru a promova pacea și securitatea în Europa.

Foarte semnificativă pentru această globalizare a libertății religioase este Declarația Națiunilor Unite din 1981 despre Eliminarea Tuturor Formelor de Intoleranță și Discriminare Bazate pe Religie sau pe Convingeri. Nici o țară nu a votat împotriva acestei Declarații de consens, în care este inclusă o afirmație unică în documentele internaționale, și anume că fiecare persoană are dreptul de a serba zile de odihnă în conformitate cu preceptele religiei sale.

Căderea comunismului totalitar în Europa de Est și în Uniunea Sovietică, la sfârșitul deceniului 1980, a constituit un alt eveniment cu un efect global secundar favorabil asupra libertății religioase, nu numai în Europa, ci și în Asia și Africa.

În ansamblul ei, această globalizare a produs un consens teoretic asupra faptului că libertatea religioasă este un drept uman fundamental, bazat pe demnitatea ființei umane. Această demnitate cere egalitate și absența discriminării în exercitarea dreptului civil al libertății religioase. Totuși, acest drept nu este absolut. Deși dreptul la credința religioasă este absolut și autoritățile nu trebuie să aibă o atitudine

persecutoare și crudă față de cei care împărtășesc o concepție religioasă, practicarea religiei are unele limite de ordin juridic. Există deosebiri de la o țară la alta, dar, potrivit celui mai larg consens mondial, restricțiile asupra libertății religioase trebuie să fie bazate pe preocuparea obligatorie, nediscriminatorie pentru drepturile necesare ale altora, în care sunt incluse ordinea publică, sănătatea și moralitatea civilă.

Desigur, globalizarea poate avea un impact negativ asupra libertății religioase. Un prim exemplu îl constituie fenomenul religios mondial al fundamentalismului și extremismului religios, care se răspândește asemenea cancerului în majoritatea religiilor importante.

În diferite țări, se manifestă o mișcare împotriva sectelor. Ea instigă opi-

nia publică și, de aceea, pe anumiți politicieni, în ce privește primejdiile reprezentate de minoritățile religioase, mai ales de grupările religioase mici și nepopulare. Mișcarea împotriva sectelor, într-o țară, se alimentează cu acuzații și afirmații nedovedite din alte țări. Autoritățile statului pregătesc liste cu grupări religioase primejdioase, în stilul tribunalelor secrete, fără cercetări sau dovezi corespunzătoare sau fără ca organizațiilor înscrise pe listă să li se dea ocazia să ofere explicații în ceea ce le privește sau să se apere.

Secularismul poate avea consecințe mondiale negative asupra libertății religioase. Există un secularism (sau „laicism”, cum se numește în Franța) care nu susține o separare favorabilă sau neutră dintre biserică și stat, ci o separare ostilă bisericii. Intenția este ca religia să fie eliminată din structura societății, luptând mai întâi împotriva minorități-

lor religioase, apoi, la momentul potrivit, împotriva organizațiilor religioase mai mari și, în cele din urmă, împotriva religiei în ansamblu.

Antiprozelitismul a primit de asemenea o dimensiune globală în deceniul 1990. De un sfert de secol, mișcarea ecumenică instituționalizată, dacă a făcut ceva, s-a opus prozelitismului, cu alte cuvinte convertirii și botezării de membri (indiferent dacă sunt în mod real activi și practicanți sau nu) dintr-o biserică în alta. Deschiderea Europei Răsăritene și a fostei Uniuni Sovietice față de evanghelizare (condusă de evangheliști locali, dar și din Occident și chiar din Coreea), după căderea regimurilor comuniste, a pus problema prozelitismului în mod direct pe agendele discuțiilor politico-religioase. Bisericile ortodoxe, cu o existență de secole, consideră că anumite țări fac parte din teritoriile lor canonice tradiționale, iar conducătorii acestor biserici dau impresia că ar dori, pur și simplu, întoarcerea la „situația anterioară comunismului”, când ei aveau controlul asupra vieții religioase, iar minoritățile religioase erau supuse la restricții și persecuții.

Alte două aspecte ale globalizării antiprozelitismului sunt reprezentate de eforturile făcute de „țările musulmane” (cel mai vizibil de către Arabia Saudită) de a interzice orice formă de evanghelizare creștină în aceste țări și de opoziția hindusă crescândă, uneori însoțită de violență, față de ceea ce militanții hinduși numesc „prozelitism creștin”.

Când avem de-a face cu prozelitismul, întâmpinăm, printre altele, două chestiuni evidente: (1) dreptul recunoscut, care ține de libertatea religioasă, de a manifesta, de a-și învăța pe alții religia personală și de a-i convinge că aceasta este religia cea bună și (2) dreptul fiecărui om de a nu fi constrâns sau influențat în mod nepotrivit, din cauza sărăciei sau a altei situații de vulnerabilitate, să schimbe religia.

Uneori, aceste două drepturi se află în conflict. Ca să se ocupe de acest subiect dificil, un grup de experți s-a întrunit în Spania, în 1999 și la începutul anului 2000, sub auspiciile Asociației Internaționale pentru Libertatea Religioasă în cooperare cu Ministerul Jus-

tiției din Spania. Această comisie de experți a formulat o declarație concisă și echilibrată, care schițează principii de răspândire corectă a convingerilor religioase, în efortul de a echilibra cele două drepturi de mai sus și de a le îmbina armonios.

În scrisoarea pastorală *Dies Domini*, papa Ioan Paul II a dat o dimensiune mondială sportivă chestiunii duminicii, amintind turmei sale absente că el așteaptă ca membrii de pretutindeni ai Bisericii Catolice să meargă la biserică, să participe la liturghie, duminica. Mai mult decât atât, el i-a îndemnat pe catolici „să se asigure că legislația civilă respectă datoria lor” de a serba duminica. Desigur, acesta poate fi un subiect delicat, pentru că legile referitoare la duminică presupun aproape inevitabil o legislație religioasă, cu probleme inerente privind separarea dintre biserică și stat și libertatea religioasă, atunci când statul încearcă să „garanteze” „dreptul” „la odihnă în ziua de duminică”.

În mod evident, papa se gândește la o zi săptămânală mondială de odihnă. Dar cum pot guvernele să respecte sau să garanteze un astfel de drept, dacă ne amintim, de exemplu, că adventiștii de ziua a șaptea, alte biserici creștine, precum și iudeii și musulmanii serbează o altă zi decât duminica pentru odihnă sau pentru închinare publică? În prezent, există indicii că Vaticanul susține ideea că protejarea unei zile de odihnă ca fiind un drept se aplică nu doar celor care serbează duminica, ci și celor care serbează o altă zi.

Întreaga realitate a globalizării este accentuată de faptul că, în prezent, există două superpu-

teri mondiale: (1) Statele Unite ale Americii, despre care se poate spune că va rămâne singura superputere politică, și (2) Sfântul Scaun/Papalitatea/Biserica Romano-Catolică, cea mai puternică și mai influentă entitate religioasă cu dimensiuni geopolitice mondiale.

În prezent, aceste două puteri își afirmă sprijinul în favoarea libertății religioase. În 1998, Statele Unite a adoptat Legea privind libertatea religioasă pe plan internațional. Iar papa și-a afirmat iarăși și iarăși sprijinul constant în favoarea libertății religioase pe plan mondial, referindu-se în mod clar și la drepturile minorităților religioase. Aceasta are o importanță vitală, pentru că fiecare religie nu este doar o minoritate aflată undeva, ci, din punct de vedere global, este o minoritate mondială!

Ținând seamă de globalizare, dacă cele două superputeri își vor schimba tactica privind susținerea libertății religioase, pentru că vânturile corectitudinii politice se vor schimba, ne-am confrunta cu o situație nouă, complet diferită și gravă privind libertatea religioasă pe plan mondial.

Bert B. Beach, profesor, conducător și scriitor, s-a specializat și a parcurs o lungă carieră în domeniul relațiilor dintre biserică și stat. În prezent, este vicepreședinte al Asociației Internaționale pentru Libertatea Religioasă.

Statul și biserica

Este ușor să crezi că biserica are o mulțime de scopuri – educație, construcții, misiuni, servicii divine. Tot astfel este ușor să crezi că statul are o mulțime de scopuri – militare, politice, economice etc. Dar, într-un fel, lucrurile sunt mult mai simple. Statul există doar ca să promoveze și să protejeze fericirea obișnuită a ființelor omenesti în această viață. Un soț și o soție care discută în jurul unui foc, doi prieteni care aruncă săgeți în joacă, un om care citește o carte în camera lui sau își sapă grădina – pentru acestea există statul. Și, dacă nu ajută la multiplicarea, prelungirea și protejarea momentelor de felul acesta, toate legile, parlamentele, armatele, curțile de judecată, poliția, economia etc. sunt doar o pierdere de timp. În același fel, biserica există doar pentru ca să-i atragă pe oameni la Hristos... Dacă nu fac aceasta, toate catedralele, toți preoții/pastorii, toate misiunile, predicile, chiar Biblia însăși sunt doar o pierdere de timp.

C. S. Lewis, Mere Christianity (Simon and Schuster, 1943), pag. 155

Drepturi ale Împărăției

*Libertatea religioasă și neascultarea
de legile civile*

Jonathan Gallagher

Împărăția Mea nu este din lumea aceasta”, i-a spus Isus din Nazaret, Cel legat și arestat, lui Pilat, reprezentantul superputerii din lumea antică. ♦ Și totuși, întrebările presante cu privire la libertate sau la supunere sub autoritatea statului continuă să existe. Acest subiect ar putea fi prezentat ca fiind unul referitor la *drepturi ale împărăției*. Ce atitudine să ia fiecare persoană și o societate atunci când trebuie să aleagă între libertățile individuale, pe de-o parte, și avantajul colectiv, pe de altă parte? ♦ Dreptul de a avea o altă părere decât cea a majorității poate fi un ideal filozofic lăudabil, dar ca proces practic în societate este o problemă cu totul diferită și foarte dificilă. Aceasta este adevărat mai ales atunci când astfel de alegeri de a nu fi de acord sau de a nu asculta se nasc din convingeri religioase care sunt privite ca și când ar ataca în mod direct chiar sistemul de guvernare. În astfel de cazuri, este posibil ca reacția statului să fie promptă și severă, din cauza impresiei că toleranța conștiinței individuale poate fi permisă doar atunci când activitatea guvernului nu este deranjată în vreun fel. ♦ Libertatea religioasă trebuie să fie considerată un drept inalienabil sau este limitată de responsabilitatea supunerii față de stat? Pot fi aplicate principiile neascultării de legile civile în mod special la libertatea religioasă sau ele nu corespund cu principiile de bază ale doctrinelor religioase? Iar dacă atunci când libertatea religioasă este periclitată trebuie să se recurgă la neascultarea de legile civile, în ce măsură sunt iertate sau ignorate activitățile „ilegale”?

În cele mai multe societăți, se recunoaște, în general, că fiecare persoană poate să creadă ceea ce ea alege. Dificultățile apar în ce privește modul în care sunt practicate aceste convingeri și influența pe care o au asupra societății. Intoleranța religioasă nu există în gândire, ci în acțiune. Și acesta este locul în care libertatea religioasă și neascultarea de legile civile se pot întâlni în așa fel, încât să incomodeze atât convingerile credinciosului, cât și activitățile de guvernare ale statului.

Una dintre cele mai clare demonstrații ale impactului neascultării de legile civile, în istoria recentă, o constituie programul (*satyagraha*) lui Mahatma Gandhi de rezistență pasivă împotriva conducerii britanice în India, în perioada următoare celui de-al doilea război mondial. Acesta a avut de asemenea semnificații religioase prin faptul că și Gandhi încerca să permită o formă largă de pluralism religios, deseori împotriva dorințelor unora dintre colegii săi reformatori. Ideea lui de rezistență neviolentă față de un regim opresiv evidențiază această „luptă pentru libertate” în sensul care ne preocupă aici.

În analiza sa privind principiile și

procesul de guvernare, Gandhi a exprimat gânduri asemănătoare celor ale filozofului american Henry David Thoreau și a subliniat că este necesară opțiunea de a nu fi de acord cu opinia majorității: „Cei mai mulți oameni nu înțeleg complicatul mecanism de guvernare. Ei nu își dau seama că, pe tăcute, dar nu mai puțin sigur, fiecare cetățean susține guvernul zilei în moduri pe care el nu le cunoaște. De aceea, fiecare cetățean este responsabil pentru orice act al guvernului său. Și este foarte potrivit să îl susțină atâta timp cât acțiunile guvernului sunt tolerabile. Dar, când ele provoacă daune pentru el și pentru națiunea lui, cetățeanul are datoria să își retragă sprijinul”.¹

De fapt, spune Gandhi, dezacordul și, prin urmare, neascultarea de legile civile sunt o necesitate atunci când ai în față un guvern și o legislație opuse convingerilor tale: „Neascultarea de legea statului devine o datorie certă când aceasta se află în conflict cu legea lui Dumnezeu”.² La fel ca mulți alții, Gandhi invocă legea „superioară” a lui Dumnezeu. Când au fost confrunțați cu o pretenție care le împiedica libertatea de a vorbi despre convingerile lor religioase și dreptul de a atrage adepți la aceste convingeri, ucenicii lui Isus au refuzat să asculte, invocând cerința superioară de a asculta de Dumnezeu mai mult decât de oameni. În chip asemănător, Domnul Isus, când a fost confruntat cu legi religioase și civile în mod evident contradictorii, a spus clar că fiecare dintre ele este potrivită în sfera ei – să dăm cezarului ce este al cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu.

Și totuși, pentru cel care are o credință religioasă, oricare ar fi aceasta, neascultarea de legile civile ridică multe întrebări. Cei care au o credință religioasă sunt chemați să fie cetățeni model, nu? Nu este alternativa anarhiei și mai gravă decât un guvern rău? Nu spune Biblia că „stăpânirile care sunt au fost rânduite de Dumnezeu” (Rom. 13,1)? Nu ar fi extrem de egoist ca o persoană să decidă că ea se află „mai presus” de lege? Când anume povara statului ajunge insuportabilă? Ce formă trebuie să ia protestul și neascultarea de legile civile? Se poate recurge la forță pentru a câștiga avantajul libertății religioase?

Iată încă o declarație a lui Gandhi, în care el face unele propuneri pentru neascultarea civilă, dintr-o perspectivă a „principiilor superioare”: „S-ar putea să vină un apel pe care nu îndrăznești să îl neglijezi, coste oricât ar costa. Văd în mod clar că vine timpul când *trebuie* să refuz să ascult de fiecare lege făcută de stat... Când neglijarea acestui apel înseamnă renegarea lui Dumnezeu, neascultarea de legea civilă devine o datorie indiscutabilă”.³

Supunerea față de legi care încalcă libertatea conștiinței și libertatea religioasă este „o tranzacție imorală”. Este inacceptabil să vinzi convingerile religioase în schimbul protecției sau al tolerării din partea statului. „Nu face parte din datoria cetățeanului să asculte orbește de legi care îi sunt impuse.”⁴

Aceasta nu înseamnă însă un conflict violent. „Dar fiecare națiune și fiecare om au dreptul și datoria să se ridice împotriva unui rău intolerabil. Eu nu cred în revolte armate. Ele constituie un remediu mai rău decât boala pentru care se caută vindecare. Ele sunt un semn al spiritului de răzbunare, de nerăbdare și de mânie. Metoda violenței nu poate face bine pe termen lung... Noi avem o metodă mai bună. Spre deosebire de aceea a violenței, ea presupune, desigur, exercitarea stăpânirii de sine și a răbdării; dar ea cere și o voință hotărâtă. Această metodă constă în refuzul de a fi părtași la rău.”⁵

Desigur, americanul Henry David Thoreau căutase soluții la aceste dificultăți cu ani de zile mai înainte: „Trebuie cumva ca, pentru o singură clipă sau în cel mai mic grad, cetățeanul să își supună vreodată conștiința în fața legislatorului? Atunci de ce are conștiința fiecare om? Eu cred că mai întâi trebuie să fim oameni, iar după aceea, supuși. Nu este de dorit să cultivăm respectul pentru lege în aceeași măsură în care o facem pentru ceea ce este drept. Singura obligație pe care am dreptul să mi-o asum este să fac totdeauna ceea ce consider că este corect”.⁶

Thoreau a descoperit pentru sine însuși provocările la neascultarea de legile civile. Refuzând să plătească impozitul (el protesta împotriva faptului că statul susținea sclavia și de asemenea nu dorea să finanțeze războiul

din Mexic), Thoreau a fost pus la închisoare. Șederea lui acolo a fost doar de o noapte, pentru că altcineva i-a plătit impozitul, spre marea lui supărare.

Conducătorul american pentru drepturile civile, Martin Luther King, s-a făcut ecoul lui Gandhi și al lui Thoreau, când a scris: „... există două feluri de legi: drepte și nedrepte... Avem nu

Când anume povara statului ajunge insuportabilă? Ce formă trebuie să ia protestul și neascultarea de legile civile? Se poate recurge la forță pentru a câștiga avantajul libertății religioase?

doar o responsabilitate juridică, ci și una morală să ascultăm de legile drepte. Din contră, avem o responsabilitate morală să nu ascultăm de legile nedrepte”.⁷

Să ne întoarcem la unele dintre acele întrebări care și astăzi sunt tulburătoare. Un guvern al unui singur om nu înseamnă anarhie? Răspunsul imediat este că, în fond, toate guvernele sunt guverne ale fiecărei persoane. Desigur, în măsura în care statul caută să conducă sau să facă legi ținând seamă de ceea ce gândesc și cred „supușii” săi. Acesta este motivul pentru care legislația care împovărează religia este așa de contraproductivă pentru stat, pentru că ea slăbește consensul pe care se bazează guvernul.

Dar nu Dumnezeu este cel care a rânduit guvernul? Ba da, dar numai în sfera lui de activitate. Când cezarul cere ce este al lui Dumnezeu, atunci cezarul trebuie să fie

refuzat. De fapt, neascultarea civilă constituie o datorie acolo unde alternativa este sacrificarea libertății religioase. Când popoarele și statele fac legi care încalcă libertatea de conștiință și când societățile interzic practicile religioase (cu excepția cazurilor în care aceste practici lezează drepturile fundamentale ale altora), necesitatea neascultării neviolente nu poate decât să crească. Primejdia mai mare nu vine din pluralismul religios, din ciudățenia sectelor sau din apatia religioasă, ci din fundamentalismul religios care neagă libertatea minorităților, din partea statelor seculare care îngrădesc activitățile religioase și dintr-o atitudine globală care consideră că acordul, conformitatea în gândire merită sângele unui număr oricât de mare de martiri.

Deși democrația poate fi lăudată, ea nu poate să garanteze libertatea religioasă, pentru că, adeseori, majoritatea este înclinată să facă legi împotriva minorităților. Pentru acest motiv, dreptul de a refuza să te supui trebuie să existe întotdeauna.

După Reforma din Anglia, și mai ales după complotul prafului de pușcă din 1605 (un complot nereușit împotriva regelui James I și a parlamentului britanic, ca răzbunare pentru legi împotriva romano-catolicilor), catolicilor și altor cetățeni li s-a cerut să plătească amenzi pentru „nesupunere”, din cauză că nu participau la slujbele bisericii anglicane. Ce ați fi făcut într-o astfel de situație? Dacă ați fi fost catolic, ați fi plătit amenda unui guvern care vă încalcă drepturile privind libertatea religioasă? Sau ați fi participat la slujbele bisericii anglicane, în timp ce ați fi rămas fidel convingerilor dv. interioare? Sau, dacă ați fi fost anglican, ați fi protestat împotriva acestor legi discriminatorii?

Presupunând că ar mai exista Uniunea Sovietică sau condițiile din timpul regimului comunist, în țările blocului sovietic, copiilor dv. li s-ar cere să meargă sâmbăta la școală. Ca adventist de ziua a șaptea sau ca adept al iudaismului, considerați că Sabatul este sfânt. Deci vă trimiteți copiii la școală ori îi țineți acasă cu dv. sau în biserică, riscând să vi-i ia statul?

Pentru că este împotriva conștiinței dv., refuzați să purtați arme. Țara vă cere să efectuați serviciul militar și nu vă oferă nici o alternativă. Ce faceți în cazul acesta? Intrați în armată și încercați să vă descurcați cum puteți mai bine acolo? Ori refuzați și mergeți la închisoare sau și mai rău?

Trăim într-o epocă a schimbării. Au fost părăsite multe idei susținute în trecut și este din ce în ce mai ușor să fie puse sub semnul întrebării principii stabile cândva, în Statele Unite, cum este cel al separării dintre biserică și stat. Unii consideră că, pentru a nu rămâne o societate creștină doar cu numele, ar putea fi necesară folosirea puterii statului pentru a impune iarăși moralitatea. Revista Liberty, care apără libertatea religioasă, este publicată de Diviziunea America de Nord a Bisericii Adventiste. Următorul extras, din aprilie 1906, ilustrează modul principal în care Biserica Adventistă înțelege separarea puterilor civile și religioasă. — Redacția

Limitele AUTORITĂȚII CIVILE

Există limite ale autorității puterii civile și oamenii trebuie să înțeleagă clar aceste limite. Prin contrast cu o monarhie absolută, o formă republicană de conducere implică o limitare a puterilor guvernului, dincolo de care el nu poate trece în mod legitim.

Guvernul civil nu este păzitorul sufletului oamenilor. Pe toate paginile istoriei omenești, stă scris în mod clar adevărul că există două sfere ale vieții în care trăiește omul. Cu una dintre acestea — sfera superioară a conștiinței și a relației omului cu Dumnezeu —, puterea civilă nu poate să aibă nimic de-a face în mod legitim. Iarăși și iarăși, Cel Atotputernic a apărut conduita acelora care, pentru a-I fi credincioși, au refuzat să asculte de porunci nedrepte ale autorității civile. Cele mai întunecate pagini ale istoriei sunt acelea care consemnează rezultatele invadării țărâmului conștiinței de către puterea civilă. Istoria timpurie a celor mai multe dintre principalele organizații religioase de astăzi a fost marcată de împotrivirea lor față de dictatele puterii civile, în afara sferei autorității sale legitime.

Adevărata sferă a conducerii civile a fost bine definită de întemeietorii republicii americane. Justificând separarea de Marea Britanie, care a dus la întemeierea Statelor Unite, Declarația de Independență spune astfel: „Noi susținem că aceste adevăruri sunt vădite, că toți oamenii sunt creați egali, că sunt înzestrați de Creatorul lor cu anumite drepturi inalienabile, printre care sunt viața, libertatea și căutarea fericirii. Că, pentru garantarea acestor drepturi, printre oameni sunt instituite guverne care își primesc puterile legitime prin consimțământul celor guvernați”. Acesta este principiul de guvernare pe care a fost întemeiată națiunea americană.

Guvernele sunt instituite printre oameni ca să păstreze drepturile naturale, inalienabile pe care aceștia le au prin creație, deci ca persoane, și nu să le restrângă sau să le ia. Când încalcă aceste drepturi, conducerea civilă face exact opusul lucrării pentru care a fost instituită. Aceasta este o folosire pervertită și nedreaptă a puterii sale.

Corpurile legiuitoare nu pot să creeze drepturi naturale, nici să transforme binele în rău sau răul în bine. Legea cu privire la ce este bine și ce este rău antedatează orice prevederi legale și este total independentă de ele. Cei care fac legi au obligația să le întocmească potrivit

cu această lege a dreptății, pe care ei o cunosc și care se află în mintea umană, iar legile făcute de ei vor fi cu atât mai bune, cu cât se vor apropia mai mult de acest standard ideal. Este potrivit deci să spunem că adunarea legiuitoare nu are competența să creeze legea, ci să o descopere și să o definească. Dreptatea este o lege și a fost așa de la întemeierea lumii. Ea este obligatorie pentru oamenii de pretutindeni și în orice timp. Toți oamenii sunt obligați, întotdeauna, să facă ce este bine.

Prin urmare, nu întrebarea: Ce este legea? stă la baza datoriei personale în vreo problemă religioasă sau spirituală adusă înaintea omului. Există o altă întrebare, la un nivel și mai adânc, și anume: Ce este bine sau drept? Uneori, nedreptatea este întronată în lege; dar aceasta nu obligă pe nimeni să facă ce este rău din punct de vedere moral. Omul are în continuare obligația să facă ce este bine, el continuă să fie legat, prin conștiință, de legea superioară a lui Dumnezeu. Acestei legi superioare trebuie să i se dea ascultare cu orice preț.

O lege care cere să ucizi în anumite ocazii, să furi sau să depui o mărturie mincinoasă nu ar fi obligatorie pentru nimeni și nu i s-ar da ascultare; iar motivul neascultării ar fi faptul că această lege este nedreaptă. Nimeni nu ar pretinde că trebuie să se asculte de ea doar pentru că aceasta este „legea”; și ceea ce ar fi adevărat despre o astfel de poruncă ar fi adevărat despre orice decret care este contrar legii lui Dumnezeu. Legile nedrepte nu sunt sfințite prin faptul că se află în codurile de legi. Ele trebuie să fie anulate, nu aplicate.

În probleme profane, principiul că majoritatea conduce stă la temelia guvernării; acest lucru este potrivit și necesar. Dar, în probleme de conștiință, nu există loc pentru conducerea de către majoritate. Datoria unui om față de Dumnezeu nu poate fi stabilită printr-un vot al majorității. Relația fiecărei persoane cu Dumnezeu este o relație directă; ea nu este susținută printr-un alt om sau prin guvern. „Fiecare dintre noi are să dea socoteală despre sine însuși lui Dumnezeu” (Rom. 14,12).

Credința, care creștinismului, este individuală în Dumnezeu, îndifețată sau de opiniile soane sau ale tutuoamenii. În religie, întotdeauna a luat Majoritatea este înghesuie pe calea duce la pieire, și noritate merge pe tă, care duce la viață. giei și cea a condu- buie să fie total sepa-

Toți oamenii asculte fără ezita- civilă, în sfera ei legitimă. Doar cerințele superioare ale datoriei față de Dumnezeu pot scuza refuzul ascultării de conducerea civilă. Numai un conflict clar cu legea superioară a lui Dumnezeu poate să justifice neascultarea de legile omenești. Domeniul legitim al puterii civile este acela al păstrării drepturilor umane și, în această sferă, ea are aprobarea lui Dumnezeu. Nimănui nu i se poate permite, invocând convingeri de conștiință cu privire la datorie, să încalce drepturile firești ale altcuiva. Aceste drepturi nu sunt în conflict și fiecare trebuie să respecte drepturile altora.

L. A. Smith, redactorul revistei Liberty în 1906, citat în Liberty, septembrie/octombrie 2000

Sau fugiți din țară și vă părăsiți familia? Sau, adoptând principiile neascultării civile, sfidați legea în mod deliberat, îi încurajați și pe alții să facă la fel și porniți o campanie împotriva acestor legi?

Asediul taberei Ramurii Davidiene, de la Waco, Texas, continuă să îi neliniștească pe mulți. Legi și prejudecăți au fost exercitate pentru a lua măsuri împotriva unui grup care, după orice criteriu, avea convingeri bizare și desfășura activități ilegale. Dar, chiar pentru adepții acestei grupări, unde ar fi trebuit să fie trasată linia de separare dintre supunerea față de stat și neascultarea de legile civile?

Acestea sunt subiecte foarte sensibile – ele ne tulbură și ne fac să fim stânjeniți. Pentru că cei mai mulți oameni doresc să trăiască în armonie cu alții, inclusiv cu majoritatea civilă care face legile. Dar, când legile încalcă libertatea religioasă și aspecte ale conștiinței, ce este de făcut? Sau înseamnă că suntem extrem de individualiști dacă insistăm să avem libertatea religioasă, chiar dacă, probabil, nu ne vom supune sau nu ne vom conforma societății?

Se poate vedea ușor cât de repede chestiuni care privesc libertatea religioasă, când sunt asociate cu neascultarea de legile civile, pot să fie considerate antigovernamentale și nepatriotice, iar adepții acestora să fie numiți rebeli și trădători.

Dar sacrificarea libertății, mai ales a libertății religioase, smulge sufletul din inima omului. Soluția nu constă în a răspunde cu violență la violență. Pentru că, așa cum spunea Domnul Isus, suntem chemați să căutăm mai întâi Împărăția lui Dumnezeu, nu împărățiile acestei lumi.

¹ Nirmal Kumar Bose, ed., *Selections From Gandhi* (Ahmedabad, India: Navajivan Pub. House, 1948), pag. 225

² *Ibid.*, pag. 220

³ *Ibid.*, pag. 238

⁴ *Ibid.*, pag. 225

⁵ *Ibid.*, pag. 226

⁶ De la Civil Disobedience, <http://sunsite.berkeley.edu/Literature/Thoreau/CivilDisobedience.html>

⁷ De la *Letter From Birmingham Jail*, <http://www.stanford.edu/group/king/frequentdocs/birmingham.html>

Jonathan Gallagher deține un doctorat în teologie, de la Universitatea St. Andrews, Scoția. Cariera sa în domeniul comunicării publice, precum și în calitate de conducător, de autor și de apărător al drepturilor omului pe plan internațional explică incursiunea sa în acest subiect dificil. Liberty, ianuarie/februarie 2001

PORTI DESCHISE SPRE CER

Obosit de alergarea zilei, dar mai apăsător de propria-i vină, la căderea serii, fugarul Iacov, reprezentantul Israelului spiritual din toate timpurile, se credea abandonat de oameni și de Dumnezeu. Întinericul dens al nopții amplifică și mai mult simțămintele sale de nevrednicie și spaimă. „Se va mai deschide vreodată cerul pentru mine?” era în-trebarea care-i chinuia cugetul. Dumnezeu iubirii răspunde acestei nevoi și-i des-coperă în vis „Scara cerului”, coborâtă din înalt în calea păcătosului. Coplesit de această vedenie, se trezește și declară: „Aici este casa lui Dumnezeu, aici este poarta cerurilor” (Gen. 28,17). Repetând această experiență în viața noastră, ne-am hotărât să nu o ținem ascunsă. Am zidit locașuri sfinte, ca o mărturie că mai este deschisă și astăzi poarta către cer pentru oricine. Această puternică motivație a oțelit credința noastră și a întărit puterea brațelor, pentru ca să-L putem zidi lui Dumnezeu următoarele case:

1. Centrul de tineret de pe frumoasa vale a Gurghiuului, numit „Casa de dincolo de râu”, inaugurat în data de 5 mai 2001. O frumoasă și modernă cabană cu 70 de paturi oferă condițiile cele mai prielnice tinerilor pentru ca să-L întâlnească pe Creator în mijlocul naturii. Deși centrul și-a deschis de curând porțile, o spunem cu certitudine că este poarta prin care Isus coboară în lumea tinerilor.
2. Casa de rugăciune **Sighișoara** (data inaugurării: 6 iunie 1998, pastor Cucu Valentin). Flacăra credinței advente, aprinsă cu 100 de ani în urmă în inimile unor germani stabiliți în Transilvania, nu s-a stins până azi. Dovada cea mai elocventă este acest monument al încrederii în Dumnezeu, care constituie, pentru locuitorii vechiului oraș, poarta către cer.
3. Casa de rugăciune **Tg. Mureș „C”** (data inaugurării: 7 martie 1998, pastor Roșca Viorel). Imediat după revoluția din decembrie 1989, o grupă de aproape 50 de frați și surori, vorbitori de limba română, s-a hotărât să întemeieze o comunitate. Se cumpără mai întâi o casă, care curând este neîncăpătoare. Sub deviza credincioșiei față de Dumnezeu, se achiziționează un teren și, în condiții grele, se construiește o casă care se distinge astăzi ca o perlă arhitecturală între clădirile de seamă ale orașului. Ea are poarta deschisă, Sabat de Sabat, pentru 200 de membri și mulți alți vizitatori care doresc să împărtășească atmosfera cerului.
4. Casa de rugăciune **Tg. Mureș „D”** (data inaugurării: 10 octombrie 1998, pastor Magyarosi Barna) este a patra biserică adventistă din oraș. Situată în cel mai mare cartier al municipiului, comunitatea de limbă maghiară le oferă tuturor celor care doresc aceasta, posibilitatea ca prin cântări și rugăciuni, să-și deschidă sufletul spre cer. Sub același acoperiș se află și sediul Conferinței Transilvania de Sud, de unde sunt îndrumate cele 144 de comunități ce se află în județele: Brașov, Covasna, Harghita, Mureș și Sibiu.
5. Casa de rugăciune **Brașov „Sion”** (data inaugurării: 14 martie 1998, pastor Portik Herbert Zoltan) este a treia biserică adventistă ridicată la poalele Tâmpiei. Ea este destinată vorbitorilor de limbă maghiară. Credincioșii locului au demonstrat că vârful cel mai înalt care străjuiește orașul este Sionul, pentru că ne aduce cel mai aproape de Dumnezeu.
6. Casa de rugăciune **Sovata** (data inaugurării: 17 martie 2001, pastor Gyeresi Jozsef) se află la foarte mică distanță de binecunoscuta stațiune Sovata Băi. Aici se află clinica în care sunt tămăduite sufletele oamenilor veniți ca să împărtășească odihna oferită vine de Mântuitorul Isus Hristos.
7. Casa de rugăciune **Voiniceni, Mureș** (data inaugurării: 30 ianuarie 1999, pastor Roșca Viorel), este movila mărturiei. În ciuda fermelor asigurări date locuitorilor satului de către mai marii locului, că adventiștii nu vor construi o biserică, această casă este dovada că totuși credința învinge.

Dacă ești fugar prin valea disperării, la fel ca și Iacov în vechime, trecând prin inima țării, vei descoperi aceste „7 porți deschise spre cer” și pentru tine. Aici poți auzi glasul care spune: „Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” (Ioan 14,6). „Eu sunt ușa oilor” (Ioan 10,7).

ÎN INIMA TRANSILVÂNIEI

Pastorul – organizator strategic

Ion Buciuman

„Isus S-a apropiat de ei, a vorbit cu ei și le-a zis: 'Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului'. Amin.” (Matei 28,18-20)

Aceste cuvinte fac parte dintr-o serie de texte biblice care sunt adesea citate pentru a descrie misiunea bisericii, precum și împuternicirea divină în împlinirea acesteia. Mântuitorul înviat lasă moștenirea spirituală în mâna ucenicilor Săi, oferindu-le propria Sa autoritate și putere, precum și viziunea necesară realizării lucrării. În acest context, fiecare generație de credincioși și-a găsit locul în planul divin și a depus eforturi stăruitoare pentru a-și aduce contribuția în vestirea Evangheliei. Astăzi, cuvintele lui Hristos sunt la fel de actuale și merită interesul și ascultarea noastră.

Corpul pastoral formează un grup de persoane rânduite și acreditate de biserică pentru împlinirea acestei trimiteri divine. Autoritatea care îi cheamă pe oameni la slujire, care îi pregătește și îi trimite vine chiar de la Dumnezeu, prin Isus Hristos, folosindu-se de intermedierea și lucrarea structurilor bisericii. O discuție despre implicațiile factorului de putere în lucrarea pastorală am avut deja, într-un articol anterior. De această dată, vom dezvolta câteva noțiuni care țin de organizarea și strategia pastorală.

Un puternic simț al misiunii

În mai multe rânduri, Mântuitorul a descris lucrarea Evangheliei care avea să le fie încredințată, oferindu-le ocazia să practice metodele Sale și bucuria primelor succese. Toate acestea trebuia să întărească, în ucenicii Săi, un puternic simț al misiunii. Pentru că nimic nu este mai mobilizator în lucrarea cuiva decât convingerea clară și permanentă a misiunii pe care o are de îndeplinit.

Într-o grupă a Școlii de Sabat a studenților, am fost întrebat dacă se poate face ceva pentru dezvoltarea simțului misiunii. Am răspuns atunci doar cu „Da”, din lipsă de timp, și mă simt dator să dezvolt acest concept. Oamenii au nevoie să li se vorbească în mod convingător și cu pasiune despre lucrarea încredințată. Atunci când conducătorul știe foarte bine ce are de făcut și este ferm convins de importanța misiunii, el transmite acest lucru prin cuvintele, prin gesturile sale și prin întreaga sa ființă, motivându-și colaboratorii și încurajându-i. Însă cel mai

bun lucru pe care-l poate face este să încerce personal să-și identifice misiunea specifică încredințată lui chiar de Dumnezeu, în contextul misiunii generale.

Ca organizator strategic, pastorul lucrează cu diversele programe și cu responsabili ai bisericii, încurajându-i să-și formuleze personal o declarație de misiune. Acest lucru se dovedește a fi o sarcină dificilă, într-un climat în care am fost deprinși doar să executăm ordinele primite. Complicațiile pot apărea foarte curând, atunci când constatăm nevoia de a pune în armonie ideile personale despre lucrare cu ideile diferite ale celorlalți despre același lucru. Confuzia și disperarea se pot instala repede, iar conflictul și dezordinea pot rezulta în pofida speranțelor de mai bine. Procesul identificării misiunii personale este migălos, îndelung și continuu. Nimeni nu ar putea să-și descrie pe nerăsuflăte lucrarea încredințată lui de Dumnezeu, într-un mod specific și adaptat la propria ființă. Sunt necesare multe încercări și reveniri până când lucrurile încep să se clarifice. Primul factor important în acest proces este adoptarea călăuzirii divine personale într-un climat de diversitate, schimbare și dezvoltare. Colaboratorii vor fi încurajați să-și redacteze o declarație de misiune care să decurgă din și să dezvolte declarația comună a bisericii. Pasajul biblic citat se află încorporat în declarația de misiune oficială a bisericii noastre.

Sublinieri și încurajări exprese în predicarea de la amvon, precum și în alte ocazii tangențiale și neoficiale vor adăuga puțin câte puțin la convingerea și încredințarea puternică privind misiunea de îndeplinit. În adâncul ființei umane, există ceva care face ca viața să aibă sens doar dacă are o misiune de îndeplinit. Oamenii sunt capabili de sacrificii enorme, dacă beneficiază de o motivație corespunzătoare. Apatia și lipsa de interes sunt rezultatul imediat și distrugător al pierderii simțului misiunii.

Puterea călăuzitoare a viziunii

În timp ce misiunea precizează conținutul activității, viziunea are de-a face cu percepția senzorială și cu participarea minții și a imaginației la actul misionar. Viziunea este ceea ce reprezintă cuvântul în sine, și anume o reprezentare la nivelul minții, ca un fel de panoramă mișcătoare sau imagine dinamică a desfășurării lucrurilor spre împlinirea lor. Vizionarul este omul care vede lucrurile împlinindu-se mai înainte ca ele să se producă. Viziunea aduce așteptare și speranță, precum și încredere în făgăduințele divine.

La fântâna lui Iacov, Mântuitorul privește spre dealurile Siharului și le atrage atenția ucenicilor la holdele albe, gata pentru secerat. Mai erau încă patru luni de zile până la vremea secerișului, dar Isus dorea ca ucenicii Săi să deprindă obiceiul de a privi în credință în viitor și de a vedea cum se vor împlini cele făgăduite. Imaginea câmpului plin de spice și de secerători, arșița zilei, precum și bucuria străngerii roadelor, sunetele secerelor în lan, precum și vorbele secerătorilor erau aduse la realitate cu mult înaintea ca acestea să se producă. Întreaga Scriptură este plină de viziuni, fie că acestea sunt manifestări ale profetismului, fie că ele sunt descrieri narative obișnuite ale oamenilor obișnuiți.

Momentul chemării proorocului Isaia ne conferă una dintre cele mai puternice viziuni care aveau să susțină lucrarea acestuia, într-o perioadă extrem de tulburătoare a istoriei poporului ales. Promisiunea divină este adresată acestei generații de pe urmă de pastori și credincioși, peste care revărsarea Duhului Sfânt va aduce viziuni și visuri.

Conducătorul vizionar împărtășește oamenilor entuziasmul plin de elan și avânt, iar colaboratorii săi sunt mobilizați de farmecul viziunii și sunt atrași de lucrare cu un suflu proaspăt și eficient. Cineva a spus că lumea se împarte în două categorii în ce privește viziunea: unii sunt vizionari înnașcuți, alții simt nevoia să adopte o viziune deja existentă. Primii sunt creativi și entuziaști, ceilalți sunt practici și stăruitori. Lumea are nevoie și de unii, și de alții, iar biserica, la fel.

A înțelege lucrurile cărora le-a sosit ceasul

Pot exista aspirații, căutări și convingeri corecte din punct de vedere biblic și fondate din punct de vedere teologic. Există însă un element pe care organizatorul strategic nu trebuie să-l piardă din vedere, și anume: înțelegerea lucrurilor cărora le-a sosit ceasul. Pastorul va sesiza ocaziile oferite pentru începerea unor acțiuni necesare, pentru amânarea altora sau pentru schimbarea și transformarea altor planuri, în funcție de loc și de

împrejurări. Nu militez aici pentru a deveni robul împrejurărilor și sunt de acord că noi suntem datori să creăm împrejurări, dar vreau să subliniez că nu costă nimic să folosești împrejurări favorabile deja existente, iar la rezultate nu se scade efortul de a le crea.

Există un demers divin al lucrurilor și al lumii, iar conducătorul strategic vizionar sesizează ritmul de înaintare, precum și oportunitatea și preferința unor acțiuni față de altele. Chiar și pe teritorii relativ apropiate geografic și cultural, condițiile locale pot fi atât de diferite, încât să fie necesară aplicarea diferențiată și puternic nuanțată a planurilor de lucru. Într-un loc, interesul oamenilor este spre un anumit lucru, iar în alt loc altceva are trecere. Uneori, este timpul creării relațiilor de prietenie, alteori, vine momentul confruntării deschise cu mesajul Evangheliei. Inversarea sau nepotrivirea timpului cu lucrarea nu numai că produce pagube, dar irosește resurse, istovește și dezgustă și îndepărtează sufletele de la adevăr.

Oamenii sunt mai prețioși decât programele

Este adevărat că structurile de personalitate pot fi orientate natural către una dintre cele două: relații sau performanțe. Pentru unii, este natural să stabilească relații de prietenie, să acorde importanță omului și nevoilor sale, dar să neglijeze ordinea și să piardă din vedere ansamblul. Pentru alții, este foarte la îndemână să planifice, să distribuie roluri și responsabilități și să ceară rezultate și eficiență. Aceștia par a fi insensibili la suferința și nevoile umane, iar acest lucru îi împiedică să înainteze. Dincolo de această distribuție naturală, valorile care afectează viața oamenilor trebuie să fie considerate mai importante decât obiectivele de îndeplinit. Lucrarea înseamnă mai mult decât statistici și rapoarte. Ea se măsoară în frumusețea, bucuria și împlinirea celor ieșiți la numărătoare.

Pastorul, organizator strategic, este în ton cu Cel care l-a trimis, atunci când reglează planurile de activitate după calibrul oamenilor cu care lucrează. Am constat de curând

amărăciunea unui coleg tânăr și fără experiență, care, trimis într-un câmp nou, a fost dezamăgit de rezultatele activității sale, fiind înclinat să-și exprime nemulțumirea născută din încetineala oamenilor locului. Și totuși, în locul acela, Evanghelia era vestită, lucrarea creștea, dar în ritmul specific. Avem nevoie de un ochi atent asupra specificului oamenilor cu care lucrăm. O asemenea înțelegere ne va conduce să adoptăm metode și proceduri care să aducă o recoltă maximă. Vom ști astfel unde trebuie să insistăm și unde nu este cazul să o facem. Planurile, inclusiv cel al mântuirii, nu sunt un scop în sine. Ele au în centrul atenției omul, cu nevoile lui, cu specificul lui și cu mântuirea lui. Un gram de înțelegere și de răbdare valorează adesea mai mult decât o tonă de insistență și de fermitate.

Ființa umană are o experiență neuniformă și oscilantă. Un om nu este bun sau rău, în funcție de un anumit moment al vieții sale. Sunt oameni minunați, care trec prin crize, sunt greu de suportat și de ajutat și merită efortul de a le trece cu vederea stângăciile, tocmai pentru a le pune în valoare darurile și talentele încredințate de Dumnezeu. Evanghelia aceasta a Împărăției urmează să fie dusă la orice fel de om, din orice neam, limbă, seminție și popor, iar noi trebuie să fim capabili să ne adaptăm acestei imense diversități umane. Diferențele nu trebuie interpretate neapărat calitativ, adică oamenii nu sunt neapărat mai buni sau mai răi unii decât alții. Adesea, ei sunt doar diferiți unii față de alții și este foarte bine așa. Astfel ne completăm în mod mântuitor și nu este nevoie să fim nemulțumiți că nu suntem uniformi și la fel.

Atunci când misiunea propovăduirii Evangheliei este văzută așa cum o vede și o dorește Dumnezeu, când ceasul nostru este potrivit după cel divin și când oamenii se pot bucura de dragostea, prețuirea și respectul cuvenite, făgăduința lui Isus de a fi cu noi și puterea Sa pentru împlinirea lucrării Sale ne vor însoți în orice loc, până la sfârșitul veacului.

Ion Buciuman este secretarul Asociației Pastorale a Uniunii de Conferințe.

„Evanghelizarea trebuie să fie un obiectiv prioritar al bisericii”

Adrian Bocăneanu: Frate Puyol, ați participat la patru adunări generale ale conferințelor. Care sunt impresiile dv.?

Carlos Puyol: Mărturisesc că biserica din România este o biserică foarte atașată identității adventiste și răspunde foarte bine la apelurile care îi sunt adresate de către conducerea bisericii. Angajamentul bisericii este vădit. Conducerea – atât la nivelul conferințelor, cât și la cel al pastorelor – este consacrată și se bucură de încredere. Cred, de asemenea, că aveți o rețea de comunități bine gândită și bine dezvoltată – biserici răspândite în multe teritorii, biserici construite de către membri chiar în sate, ceea ce este excelent. Aș putea spune că, în România, calitatea bisericilor noastre este superioară situației materiale a membrilor – lucru care nu caracterizează alte țări. Cred că acest lucru este adevărat aici și cu alte confesiuni. Credincioșii dăruiesc pentru biserică. Aceasta contează pentru dezvoltare. Sunt foarte plăcut impresionat.

Trebuie să încurajăm conferințele, conducătorii conferințelor și uniunii să valorifice aceste posibilități în mod special în direcția misiunii. Putem face planuri de evanghelizare atunci când avem biserici și pastori angajați spiritual.

A. B.: Cum apreciați schimbările care au avut loc în conducerea conferințelor?

C. P.: Din punct de vedere personal, toți lucrătorii noștri care au fost aleși pentru o activitate administrativă sau în domeniul departamental trebuie să înțeleagă că mandatul lor se încheie în ziua în care adunarea generală este convocată. Nimeni nu trebuie să creadă că are dreptul să fie reales. În acest sens, trebuie să ne pregătim ca să nu fim nemulțumiți atunci când adunarea hotărăște schimbarea noastră. Dar, din perspectiva adunării, a celor care aleg, aș dori să spun că, astăzi, complexitatea lucrării bisericii ne obligă să valorificăm experiența acumulată și să nu facem schimbări decât atunci când sunt cu totul necesare, cum ar fi nevoia de a rezolva probleme care nu au fost rezolvate, schimbarea orientării activității unei conferințe, nevoia unei creșteri a bisericii mult mai energice, atât în domeniul evanghelizării, cât și în cel al activității interne. Dar ar trebui să înțelegem că o persoană care a început să-și formeze o experiență cu succes și care a

atins în domeniul său de lucru o anumită maturitate trebuie să aibă posibilitatea să atingă performanța maximă. A proceda altfel înseamnă a opri creșterea profesională. Aceasta nu înseamnă că o persoană trebuie să rămână într-o funcție până la pensie. În concluzie, schimbările trebuie să fie rezultatul unei gândiri mature și al unei evaluări oneste, nu doar o schimbare de dragul schimbării.

A. B.: La acest început de activitate, către ce obiective doriți să ne atrageți atenția?

C. P.: În domeniul misiunii și evanghelizării, este necesar să examinăm de ce în anumite districte sunt rezultate excelente, iar în altele, nu. Evanghelizarea trebuie să fie un obiectiv prioritar al bisericii. În misiune, se dezvoltă experiența spirituală și angajamentul membrilor. Este nevoie să examinăm cu sinceritate metodele de lucru care ne permit să atingem obiective superioare. Creșterea bisericii este rezultatul unui proces. Înainte de a ajunge la botezuri, este necesară lucrarea misionară a bisericii și a pastorelor. Aceasta constituie baza unei creșteri solide. Nu trebuie să folosim obiectivele ca să exercităm presiuni asupra membrilor. Să stabilim țintele cu Dumnezeu și să-L avem pe Dumnezeu alături în atingerea lor.

În România, la fel ca în alte părți, există o diversitate culturală și lingvistică și cred că în acest domeniu trebuie să continuăm să lucrăm, ca să consolidăm identitatea adventistă în cadrul diversității limbii și culturii. O dată ce suntem convertiți, suntem în primul rând adventiști, care avem Biblia și Spiritul Profetic ca bază a comportamentului nostru. După aceasta, urmează celelalte trăsături culturale și personale. Acum aveți noi posibilități de a ieși din țară și de a cunoaște alte culturi. Aceasta este întotdeauna o îmbogățire și Pavel ne îndeamnă să păstrăm ceea ce este bun. Numeroși membri ai bisericii din România și din alte țări răsăritene se află acum la lucru în țări occidentale. Recent, Diviziunea Euro-Africa a numit o comisie pentru comunitățile lingvistice și etnice care au fost create peste tot pe teritoriul diviziunii noastre. Această comisie va încerca să găsească echilibrul dintre integrare și păstrarea patrimoniului spiritual al comunității. În general, aceste comunități au multe posibilități de misiune și evanghelizare. Și vom încerca să ajungem la coordonarea acestor activități cu predicatori din exterior și cu materiale adecvate.

Comisia urmărește, de asemenea, să creeze cadrul

Continuare la pagina 22

Carlos Puyol, secretarul Diviziunii Euro-Africa

Trezirea „uriașului”

Ernö Szász

Lucrarea lui Dumnezeu de pe pământ nu se va încheia cu nici un chip, până când bărbații și femeile care formează corpul bisericii nu se vor alătura lucrării, unindu-și eforturile cu cele ale pastorelor și conducătorilor bisericii.”¹

Chemaji la slujire

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din timpul nostru este preocupată de redeșteptare și de reformă. Atunci când acestea au loc, nici un domeniu al vieții bisericești nu rămâne neatins. Redeșteptarea și reforma trebuie să-și arate efectul binefăcător asupra înțelegerii misiunii strângente pe care biserica urmează să o îndeplinească prin vestirea Evangheliei, dar ele vor înviora și serviciile divine. Este foarte important ca biserica să redescopere importanța propriu-zisă a slujirii laice, pentru că laicii reprezintă „uriașul” din biserică.

Termenul *laic* a apărut în limbajul popular în secolele XII-XIII, împrumutat din latinescul *laicus*. Cuvântul folosit în Sfânta Scriptură provine din grecescul *laos-laikos*. Din nefericire, chiar din evul mediu, cuvântul *laic* a fost compromis, folosindu-se în sens negativ, ca opus al lui *clericus*. Astfel, s-a încercat și s-a reușit distrugerea unității bisericii. S-a mers atât de departe, încât, în secolul al XII-lea, Gratian (decadat în 1160) scria: „Creștinii sunt de două feluri”.² Spre sfârșitul aceluiași secol, un episcop vorbea deja despre „creștini inferiori” și „creștini superiori”, a căror menire pământească diferă și care chiar și în cer se vor bucura de o răsplată diferită.

Reformatorul Martin Luther s-a opus vehement categorisirii creștinilor în *clericus* și *laicus* și a declarat că „Hristos nu are două trupuri... întrucât cel născut prin botez se poate lăuda că a devenit preot...”³ Reformatorii au vestit preoția universală a credincioșilor. Asemenea bisericii primare, biserica Reformei a fost o mișcare laică. Calvin, unul dintre principalele personaje ale Reformei, nu a fost niciodată hirotonit ca preot.

Ori de câte ori sensul biblic al cuvântului *laic* s-a pierdut din vedere, rezultatul a fost dispariția activității misionare. Acest adevăr, asemenea unui fir roșu, parcurge istoria creștinismului. Pe de altă parte, redescoperirea rolului biblic al laicului a contribuit la creșterea și la reînnoirea bisericii. Un exemplu elocvent este biserica primară. După opinia lui T. W. Manson, „cucerirea Imperiului Roman nu s-a făcut prin predicatori excepționali, care s-ar fi adresat unei mulțimi... Casnice, fermieri, muncitori L-au vestit pe Hristos prin slujirea lor...”⁴ Biserica primară a fost o mișcare laică, în care fiecare membru botezat a avut parte activă în viața, misiunea și

conducerea bisericii. Slujbele erau diferite, datorită darurilor diferite, dar nu exista un zid de despărțire între predicatori și laici.

Atunci când biserica a pierdut orientarea biblică privitoare la rolul laicilor, lucrarea misionară a cunoscut un regres evident. În acest fel, biserica a încetat să fie biserică, deoarece Dumnezeu a organizat biserica Sa pe acest pământ cu scop misionar. Când s-a redescoperit importanța biblică a slujirii laice, a apărut o trezire misionară. Aceasta a stat la baza Reformei, a mișcărilor spirituale pietiste, a redeșteptării misionare din secolul al XIX-lea. Aceasta este baza dezvoltării actuale a misiunii cu succes în America de Sud, în America Latină sau în Africa.

Dr. Gottfried Oosterwal este de părere că, într-o oarecare măsură, fenomenul prezentat mai sus se poate observa și în istoria Bisericii Adventiste. La începuturile sale, când era mai degrabă o mișcare laică și membrii aveau o viziune clară a rolului lor, această biserică s-a dezvoltat cu o repeziciune inimaginabilă. În perioada 1870-1900, numărul membrilor bisericii a crescut cu 432,54%. În următoarele trei decenii, când rolul biblic al laicilor s-a pierdut din vedere, rezultatul a fost diminuarea considerabilă a activității misionare a bisericilor locale, și în perioada 1900-1930, creșterea numerică a fost de 184,83%.

Probabil că ar fi interesant de analizat situația din țara noastră. Datele statistice arată că, în ultimul deceniu, în uniunea noastră, cea mai mare creștere a avut loc în 1992. În acel an s-a trezit o parte din „uriaș”. Mulți dintre membrii bisericilor locale s-au implicat în seminarii de Apocalipsa și în alte activități. Eforturile unite ale laicilor și pastorelor au fost răsplătite: au intrat în biserică prin botez 7.356 de suflete. Anul trecut, numărul persoanelor botezate a fost de 2.797. Oare „uriașul” dormitează?

Pastorii și laicii uniți în misiune

Nu este biblic ca laicii și pastorii hirotoniți să fie puși în tabere diferite. Biserica primară considera că doar cei care nu L-au acceptat pe Hristos sunt opozanți și nu fac parte din categoria laicilor, adică a membrilor. Toți cei care, prin botez, s-au înrolat de partea lui Isus în lupta împotriva lui Satana erau socotiți laici. Prin botez, fiecare membru devine urmaș al apostolilor și are parte în egală măsură de serviciul divin, de slujirea predicării, de lucrarea misionară și este beneficiarul darurilor spirituale încredințate bisericii. Scriptura face deosebire între laici doar din punct de vedere al darurilor

spirituale, al slujbei, al domeniului de slujire (vezi Rom. 12,3-8; 1 Cor. 12,4 și Efes. 4,7-16).

În aceste versete, trei aspecte sunt clare. Înainte de toate, biserica este o unitate indivizibilă. „Laicii”, poporul lui Dumnezeu, sunt o unitate indivizibilă. *Laos* este trupul lui Hristos.

În al doilea rând, darurile spirituale speciale au fost date poporului ca întreg, și nu doar pentru folosul unora. În 1 Corinteni 12 se accentuează că există un singur trup: laicii (*laos*/popor). Noi laolaltă formăm poporul (*laos*).

În al treilea rând, darurile spirituale au un scop special. Apostolul Pavel spune, în Efeseni 4,11-12, că au fost date diferite daruri pentru „desăvârșirea sfinților” (a poporului lui Dumnezeu), „în vederea lucrării de slujire”. Dumnezeu a chemat biserica „laicilor” ca reprezentantă a Sa în această lume. Pentru ca ei să fie potriviți în diferite domenii de slujire, Dumnezeu a dat daruri diferite. Scopul final al acestor daruri este: zidirea trupului lui Hristos.

Datoria laicilor, înainte de toate, este slujirea în lume. Deoarece au acest mandat, trebuie să-și consacre viața pentru slujire, urmând exemplul lui Hristos. Membrii bisericii trebuie să fie ajutați să-și descopere darurile spirituale. De asemenea, ei au nevoie de pregătire, de instruire pentru îndeplinirea misiunii și de asistență în timpul slujirii.

Având în vedere botezul, pastorul este în primul rând „laic” și doar după aceea specialist. Cea dintâi responsabilitate a lui, în cadrul bisericii locale, este să-i hrănească, să-i motiveze, să-i învețe și să-i susțină pe toți membrii în îndeplinirea chemării. În fiecare comunitate, membrii ar trebui să fie instruiți și îndrumați să-și ia timp pentru lucrarea câștigării de suflete.

„Cel mai bun ajutor pe care îl pot da pastorii membrilor comunităților noastre nu este acela de a le tot predica, ci de a face planuri de lucru pentru ei. Dați fiecăruia ceva de făcut pentru alții. ajutați-i pe toți să vadă că ei, în calitate de primitori ai harului lui Hristos, au obligația să lucreze pentru El. Și toți să fie învățați cum să lucreze

Îndeosebi cei care sunt de curând veniți la credință să fie educați să devină împreună-lucrători cu Dumnezeu. Dacă sunt scoși la lucru, cei descurajați vor uita de descurajarea lor, cei slabi se vor face tari, cei neștiutori vor deveni inteligenți și toți vor fi pregătiți să prezinte adevărul, așa cum este în Isus. Ei vor găsi un ajutor, care nu lipsește niciodată, în Cel care a făgăduit că îi va mântui pe toți aceia care vin la El.”⁵

Nu avem timp de pierdut

Biserica este asemenea unei orchestre. Fiecare trebuie să-și însușească „partitura” și să folosească instrumentul care i-a fost pus la dispoziție în așa fel, încât mesajul Evangheliei să sune clar și frumos sub bagheta marelui Dirijor: Duhul Sfânt. Timpul este scurt. Dumnezeu dorește ca Evanghelia harului să fie dusă la orice ființă.

Este timpul ca „uriașul” să se trezească. „Treziți-vă, frați și surori, treziți-vă! Nu mai dormiți! De ce stați toată ziua fără lucru?... Toți cei care Îl primesc pe Hristos prin credință lucrează...”⁶ „Fiecare membru trebuie să aibă o parte de făcut, ca nici unul să nu ducă o viață lipsită de scop... Fie ca fiecare membru să devină un lucrător activ, o piatră vie, un far în templul lui Dumnezeu.”⁷

Iubirea față de Hristos și față de aproapele nostru ne constrânge să pornim în căutarea celor pierduți. „Mulți se găsesc pe pragul Împărăției, așteptând doar să fie luați înăuntru.”⁸

Pastori și laici deopotrivă, care formăm trupul lui Hristos, să ne unim forțele pentru încheierea grabnică a lucrării care ne-a fost încredințată.

¹ Ellen White, *Gospel Workers*, pag. 351,352

² Y. M. Congar, *Lay People in the Church*

³ Kurt Aland, *Luther Deutsch*

⁴ T. W. Manson, *Ministry and Priesthood: Christ's and Ours*

⁵ Ellen White, *Mărturie*, vol. 9, pag. 69

⁶ Ellen White, *Review and Herald*, 6 decembrie 1893

⁷ Ellen White, *ibid.*, 2 martie 1912

⁸ Ellen White, *Istoria faptelor apostolilor*, ed. 1994, pag. 91

Când a scris acest articol, Ernő Szász era directorul Departamentului Școala de Sabat și Activități Laice al Uniunii de Conferințe. În prezent, el este președintele Conferinței Transilvania de Nord.

„Evanghelizarea...” / Urmare din pagina 20

pentru ca țările de origine ale acestor comunități lingvistice să beneficieze de existența lor. Este adevărat că, deocamdată, această realitate este preponderent negativă – ca pierdere a numărului de membri, dezorganizarea vieții unor comunități prin plecarea celor mai capabili etc. Noi vom lucra pentru ca aceste comunități să se întoarcă în țările lor după un anumit timp, îmbogățite de experiențele pe care le-au făcut. Suntem în fața unui fenomen nou și va trebui să descoperim nevoile esențiale, așa încât procesul să fie folositor în toate domeniile bisericii. Comisia este deschisă unor întrebări specifice care se pot pune. Ideea nouă este să facem ceva pentru ca țările de origine să aibă un beneficiu în urma acestui fenomen.

A.B.: Care este rolul bisericii din România în cadrul diviziunii noastre?

C. P.: După fiecare vizită în România, am simțământul că sunt necesare relații mai strânse între uniunile din diviziunea noastră în ce privește experiența și planurile. În acest sens, există întotdeauna lucruri de primit și de dat. Există multe resurse minunate în Europa occidentală, care ar putea fi traduse ca să slujească în activitate. Pe de altă parte, dinamismul care există în biserica din România ar putea fi o sursă de inspirație pentru alte uniuni din teritoriul nostru. Mă gândesc la posibilitatea unor vizite reciproce. Apoi, experiența pe care o faceți aici, în România, cu studenții de la seminar în anul de practică este ceva ce trebuie să inspire și alte uniuni, pentru orientarea practică dată formării pastorilor. Schimbările în acest domeniu pot să fie cât se poate de pozitive și merită efortul. Foarte adesea, noi accentuăm prea mult diferențele dintre o societate și alta. În cele din urmă, credinciosul este credincios cu tot ceea ce înseamnă aceasta, și întotdeauna vom avea în jur persoane pe care să le slujim.

Gânduri despre muzica sacră

Cezar Geantă

Trebuie să se depună eforturi din partea bisericilor locale și a conferințelor pentru a umple acest „gol cultural”. („Ghidul muzical al Conferinței Generale”)

In anul 1972, la Conferința Generală a Bisericii Adventiste au fost convocați peste două sute de muzicieni, în vederea elaborării unui „Ghid muzical”, care să constituie un document oficial de referință în activitatea muzicală bisericească.

„Ghidul” face referire la muzica din cadrul serviciilor divine din Sabat, la muzica folosită în evanghelizări, ca și la cea de „consum”, în familie, școli etc. De asemenea, el abordează probleme ale interpretării solistice vocale sau instrumentale.

Nu ne propunem să analizăm acest document de o remarcabilă valoare în ce privește seriozitatea, probitatea profesională și morală. Din nefericire, el este ignorat aproape total și nu este difuzat și prelucrat cu toți factorii responsabili (pastori, dirijori, diriginți de tineret). Cineva este preocupat să fie ținută sub obroc o astfel de lumină și noi știm cine este acela! Să-i devenim complici prin tăcerea noastră?

Documentul oficial al Bisericii Adventiste privitor la muzica sacră a fost conceput potrivit standardelor morale prevăzute în Biblie și în Spiritul Profetic, în urma unor zile de post și rugăciune, în ciuda contradicțiilor și divergențelor ce păreau ireconciliabile în prima zi de lucru.

Duhul lui Dumnezeu i-a unit, până la urmă, pe toți colaboratorii și binele a învins, rezultând o lucrare deosebit de valoroasă și de utilă. Va reuși același Duh să realizeze și prevederile inspirate din acest „Ghid” în practica muzicală bisericească? Acest lucru depinde de fiecare dintre cei care simt povara încredințării talanților respectivi, ca și de forurile cu putere de decizie, din comunități, de la conferințe.

Documentul pune accent pe umplerea unui „gol cultural”. Care este și în ce constă acest gol cultural? Din textul respectiv, reiese că acomodarea cu gusturile muzicale ale lumii, cu practicile ei în ce privește muzica de consum, preluarea modelor, a instrumentației, a stilurilor muzicale populare, coborârea standardelor la nivelul celor existente în lumea răzvrătită de astăzi, ca și ruperea de trecutul cultural clasic, toate acestea constituie „golul cultural”.

Cum se poate umple acest „gol” împrumutând produse din alte (sub)culturi pentru a fi „moderni”? „Ghidul” ne dă primul răspuns: „Acolo unde există un cor, imnuri bogate în înțeles spiritual, alese din măiestrii compozitori din trecut și de astăzi, cântate de muzicieni consacrați și bine pregătiți, vor adăuga mult la serviciile divine și vor ajuta la ridicarea calității acestora”.

Să remarcăm faptul că ni se recomandă măiestrii clasici, în primul rând, și apoi măiestrii contemporani. În nici un caz nu sunt recomandați autorii de romanțe americane sau de șlagăre ale zilei, după modelul muzicii distractive lumești, ci numai *muzica măiestrită* din trecut și din prezent. Se dă astfel un „ton” spre profesionalism și spre evitarea diletantismului în arta bisericească.

Ce altă recomandare ni se mai dă pentru umplerea „golului cultural”? Iată și un alt răspuns: „Educația și înțelegerea muzicală trebuie să înceapă de timpuriu în viața copilului, prin: introducerea marilor imnuri ale Evangheliei în experiența fericită și intimă a cultului familial, participarea cu familia la concerte cu o muzică potrivită cu standardele trasate în acest document”.

Să remarcăm iarăși faptul că „Ghidul” face trimitere la patrimoniul comun protestant, alcătuit din „marile imnuri și cântări ale Evangheliei”, ca și la frecventarea concertelor de muzică cultă cu întreaga familie.

Dacă frățietatea noastră ar cunoaște aceste imnuri mărețe, răspândite prin colecțiile de psalmi ale hughenotilor: Claude Goudimel, Claude le Jeune sau prin cantatele și oratoriile lui Bach, ar fi surprinsă de noutatea mesajului spiritual înalt al acestora, chiar dacă s-au scurs mai multe secole de la apariția lor. Necesitățile sufletești ale oamenilor nu se schimbă de la o epocă istorică la alta. Dacă acestea s-ar schimba, ar trebui schimbată și Biblia!

Autorii „Ghidului” folosesc un eufemism („gol cultural”) pentru a evita un termen și mai puțin măgulitor, acela de incultură. Sunt convins că lectorii acestor rânduri vor fi de acord că Biblia nu este incompatibilă cu adevărata cultură. Trăim vremuri în care cultura, în accepțiunea ei clasică, este ignorată, dacă nu chiar pedepsită, deoarece ea deranjează pseudocultura, care este la modă și atotputernică, având bani și mijloace sofisticate de penetrare în mase. Cultura adevărată nu este populară, așa cum nu este populară evlavie, cum nu sunt populare cinstea și alte virtuți creștine, și totuși nu vom lua la cer decât caracterul nostru și cultura noastră, singurele valori care sunt recunoscute acolo, deoarece ele provin de la „Tatăl luminilor” (Iacov 1,17).

Atunci când se pune problema unor judecăți drepte într-un domeniu atât de abstract, de general și de subtil, ca acela al muzicii, cultura este indispensabilă.

„Este nevoie, pe lângă gust, și de cultură. Nu voi putea să valorific fără a face comparație, și aceasta nu se poate face decât prin cultură. Thibaudet spune că gustul depinde în mare parte de cultură, pentru că nu voi putea face judecăți de comparație fără să am un material adunat, și aceasta nu se poate face fără cultură.

Gustul este deci un criteriu de valorizare ce ține de o

anumită ascuțime a sensibilității noastre înăscute, fiind completat și de cultură, care procură materialul necesar comparațiilor” (Mihail Ralea, *Prelegeri de estetică*, pag. 215).

În adevăr, ce judecată poate face, în materie de artă duhovnicească, un om care se „hrănește” zilnic cu o muzică destinată „materialității” umane (mișcări fizice, instincte), care să nu fi acumulat mii de ipostaze ale frumosului moral, măiestrit din tot atâtea mii de forme elaborate după știința cea mai înaltă a marilor spirite pe care Dumnezeu le-a dăruit omenirii pentru binele ei veșnic?

Vrem să scăpăm de acest înfricoșător „gol” cultural? Înapoi la tradiție! Nu se poate face inovație fără cunoașterea temeinică a tradiției. Ceea ce se introduce acum în sufletele oamenilor prin posturile de radio creștine, ca și prin mijloacele electronice de masă (casete, filme etc.) nu este o inovație, ci o rupere de filonul spiritual tradițional al artei sacre, o negare a acestuia sub pretextul înnoirii muzicale. Adevărata înnoire în artă nu schimbă decât mijloacele de exprimare, eventual și forma, dând adevărului artistic o altă înveșmântare, nu înlocuindu-l cu un simulacru de adevăr sau cu o minciună, e drept, foarte plăcută firii pământești! În domeniul spiritual nu se poate primi o lumină nouă, dacă o disprețuiești pe cea deja primită, iar în ce privește muzica, prea multe noutăți, valabile pentru cer, nu mai avem de așteptat de la ea. Așa-zisa muzică tânără sau muzică nouă este atât de bătrână, încât nici nu i se mai cunoaște vârsta! Foștii canibali convertiți la creștinism declară că muzica lumii „civilizate” de pe toate canalele este exact muzica de „tam-tam” de la ceremoniile lor vrăjitoarești din junglă, iar așa-zisa muzică evanghelică modernă „gospel” este alcătuită din acordurile muzicii romantice (din secolul al XIX-lea) aduse în exces! Acele acorduri, care formau „sarea și piperul” muzicii romantice și care își au farmecul lor când nu se abuzează de ele, au ajuns să fie utilizate ca material de construcție predominant datorită perversității gustului și, împreună cu un ritm alert, ni se oferă ca fiind muzica nouă

evanghelică (acordurile de nonă, undecimă, terțdecimă, septimă diminuată etc.).

Toți creatorii recunosc penuria de mijloace noi de expresie, care a început o dată cu secolul al XX-lea. Se recurge la experimente amuzicale și extramuzicale. Se experimentează o estetică a urâtului (un paradox!), se caută „glasuri” noi cu ajutorul electronicii, dar aceste căutări nu au nimic comun cu hrana duhovnicească, ci numai cu „originalitatea” și cu justificarea profesiei de compozitor.

Pe de altă parte, „hrana” pentru lumea profană capătă un caracter din ce în ce mai ușuratic și mai vulgarizant în ce privește conținutul, toate acestea cu impact puternic asupra muzicii religioase.

Compozitorul vienez Gustav Mahler spunea despre muzica lui Bach următoarele: „El este *pârâul* (în limba germană, *Bach* înseamnă „pârâu”) cristalin în care mă spal zilnic de nemărginita murdărie a acestei lumi de minciună și mucava”.

Dar Bach nu este singurul izvor purificator. Există o imensitate de literatură muzicală care așteaptă să fie valorificată de tinerii muzicieni creștini. De ce nu sunt căutate și promovate aceste comori? De ce se preferă lumea de minciuni și mucava a muzicii uscate, sintetice, astenizante și ignorante, o lume artificială, mimetică și înșelătoare ca un drog? Unii ar putea răspunde: „Păcatul, frate!” Alții ar răspunde: „Din comoditate sau din spirit de conformare cu lumea”. Eu aș răspunde: „Din motive de ‘gol cultural’”.

Este imposibil ca o persoană să mai revină la o muzică ieftină, după ce a „prins” gustul marii muzici spirituale.

Am experimentat acest adevăr cu propriii copii, ca și cu unii elevi pe parcursul anilor. Cele mai recente experiențe le am de la Liceul „Ștefan Demetrescu”. Iată cum o elevă îmi mărturisea convertirea ei la muzica clasică: „Înainte, când mergeam în oraș, căutam standurile cu casete conținând muzică ușoară (folk). Acum, de când am descoperit, la orele de educație muzicală, adevărata muzică, numai pe aceasta o caut și i-am câștigat și pe părinții mei la muzica clasică”.

Ellen White a avut posibilitatea să asculte de două ori concerte de muzică clasică, o dată pe un vapor transatlantic și o dată într-un parc public londonez. De fiecare dată a fost cucerită de aceste frumuseți sonore și a recomandat, în mod expres, ca acest gen de muzică să fie cultivat în școlile adventiste și în Biserica Adventistă (P. Hammel: „Ellen G. White și muzica”).

Atâta vreme cât și „Ghidul muzical” al Conferinței Generale, și Ellen White ne recomandă muzica clasică, rămâne o enigmă faptul că o mare parte dintre tinerii adventiști preferă o muzică distractivă cu text religios, lăsând ca „golul cultural” să se extindă, să se adâncească, precum o prăpastie gata să înghită întreaga creștinătate.

Eu nu sunt adeptul unei orientări unilaterale în ce privește alegerea muzicii. S-au scris capodopere în perioadele mai vechi, numite *ars antiqua*, *ars nova*, *preclasicism*, ca și în perioadele mai noi: *clasicism*, *romantism*, ba chiar și în epoca contemporană. Numitorul comun al tuturor acestor lucrări, indiferent de epocă sau de apartenență etnică, îl constituie măiestria și conținutul spiritual, înălțător.

Acest articol se vrea o pledoarie pentru adevărata cultură muzicală, înțelegând prin acest termen familiizarea cu limbajul capodoperelor clasice și cu autorii lor. Numai umplerea acestui „gol cultural” va duce la creșterea exigențelor în ce privește standardele muzicale ale închinării în Biserica Adventistă și, o dată cu aceasta, la diminuarea deosebirilor de vederi și de gusturi între persoane.

Suntem diferiți în ce privește temperamentul, nivelul de cultură, deci și opțiunile muzicale, dar avem un ideal comun spre care tindem și o destinație comună unde vrem să ajungem. Marea muzică poate fi un liant puternic care să ne ajute la atingerea acestor obiective, iar ca să putem beneficia de virtuțile ei, avem nevoie de cultură.

Lipsa de cultură muzicală ne lasă la discreția modelor de sezon, ne pune în situația să „încurcăm” scara valorilor, făcând confuzie între frumosul senzorial și frumosul moral, adică între frumosul care ne distrează și

Continuare la pagina 29

O chemare pe măsura timpului

Adunarea Generală a Conferinței Oltenia, Craiova, 29-30 aprilie 2001

Daniel Andrei

In dimineața senină a ultimei duminici de aprilie, aveau să înceapă la Craiova lucrările celei de-a patra Adunări Generale a Conferinței Oltenia. Cu zeci de minute înainte de ora 8.00, delegați din cele șapte județe (Argeș, Dolj, Gorj, Olt, Mehedinți, Teleorman și Vâlcea) care intră în componența conferinței pășesc pragul clădirii din strada 24 Ianuarie nr. 1. Fiecare se îndreaptă spre locul de unde vor primi ecusonul, apoi intră în sala mare, căutând tablăța cu numărul și culoarea grupeii sale.

Puțin după ora 8.00, formația pentru amvon intră în

sală, având în componența sa persoane importante ale bisericii noastre: Carlos Puyol, secretarul Diviziunii Euro-Africa, și Adrian Bocăneanu, președintele Uniunii Române. Clapele pianului sunt atinse și din sute de piepturi țâșnesc puternic, dar melodios, cuvintele cântării de deschidere. După rugă, corul Liceului Adventist Craiova îi îndeamnă pe cei prezenți la o atitudine personală: „Cercetează-mă, Părinte, și cunoaște-mi inima”. Apoi, „copiii predicatori”, un grup de patru băieți de nouă ani, stârnesc admirația

celor din sală printr-un mesaj clar și prin gesturi bine controlate. Ei sunt evangheliștii de mâine, care declară prin grai și prin cânt: „Ce minunat este să fii cu Isus”. Corul bisericii din Slatina, prezent la balcon, întărește mesajul și consolidează atmosfera cerească de mult instalată.

Momentul devoțional care urmează este punctul culminant al închinării ce ne înalță sufletele către Creator. Plin de energie și hotărât în cuvânt, fratele Carlos Puyol cheamă întreaga asistență la reconsacrare. Apelul este cuprinzător: copii și adulți, slujbași ai bisericilor, pastori și conducători sunt chemați la o pocăință sinceră și la o cercetare individuală pregătitoare. „Fie ca Duhul lui Dumnezeu să ne însoțească acum și mereu. Amin!” Ne rugăm în taină. Suntem fiecare doar cu noi înșine și cu Dumnezeu. Ruga fratelui Adrian Bocăneanu încheie prima parte a programului.

După o scurtă pauză, fratele Sabinel Bancu, președintele în exercițiu al Conferinței Oltenia, prezintă regulamentul de funcționare și proceduri, propunându-se totodată îmbinarea lucrului în comitete, cu prezentarea rapoartelor conducătorilor de departamente. Primul raport, cel al președintelui, atrage atenția chiar prin titlu: „Călătorie primejdioasă”. Întotdeauna, dar mai ales când ești condu-

cător, a fi în slujba Domnului presupune dezavantajul de a întâmpina vântul potrivnic al celui rău. Da, au existat „puncte slabe”, dar și „puncte tari”. Uneori, și cifrele vorbesc: șapte biserici nou-înființate, opt posturi locale de radio și trei de televiziune cu emisiuni adventiste, doar într-o singură conferință, Oltenia. Urmează câteva întrebări urmate de răspunsuri clare, apoi raportul este votat.

Înainte de pauza de masă, este încheiată singura misiune a grupelor zonale: propuneri nominale pentru comitetul de organizare, după care lista este votată în plen. Masa

este servită la cantina Liceului Adventist din Craiova, cei prezenți bucurându-se de destinderea unei călătorii cu autobuzul până la destinație.

Cu puțin timp înainte de încheierea unui amplu raport al cifrelor susținut de trezorerul în exercițiu, comitetul de organizare revine în sală cu propuneri pentru alcătuirea comitetului de numiri. Lista este susținută și aprobată prin vot. În jurul orei 20.00, așteptările celor prezenți au fost răsplătite cu propunerea comitetului de numiri pentru funcția de președinte, propunere

ce a fost acceptată și votată. Astfel, fratele Virgil Peicu revine ca președinte al Conferinței Oltenia, după o perioadă în care a fost pastor la Ploiești și capelan al Institutului Teologic de la Cernica. A doua zi, lucrările au continuat, fiind stabilite și persoanele care vor ocupa celelalte funcții. În rugăciunea de final, fratele Adrian Bocăneanu s-a rugat pentru noua echipă: „Este o chemare dificilă pentru un timp dificil, dar este, în același timp, o chemare extraordinară pentru un timp extraordinar. În fața noastră stă cea mai strălucită lucrare, poate încheierea ei”.

Daniel Andrei este pastor la Drăgășani și coordonator al postului local de TV și Radio Vocea Speranței.

De la stânga: Alin Cătrună, Viorel Unteșu, Virgil Peicu, Nicolae Buică, Daniel Delcea (în spate), Constantin Popescu

Comitetul Executiv al Conferinței Oltenia

Președinte: Virgil Peicu, secretar: Alin Cătrună (conduce și departamentul Isprăvnicie), membri: Constantin Popescu (trezorier, Comunicații), Ionel Unteșu (Asociația pastorală), Daniel Delcea (Tineret), Nicolae Buică (Școala de Sabat, Activități Laice), Gheorghe Șchiopu (Familie), Nicu Tutunaru (Sănătate), Florian Cîrnu (Spiritul Profetic), Viorel Răducan (Educație), Aurel Neațu (Libertatea Religioasă), Grațiana Șchiopu (Misiunea Femeii), Daniel Geantă (pastor), Corneliu Dafina (pastor), Fevica Șamotă (membru laic).

„Și un mare har era peste toți”

Adunarea Generală a Conferinței Muntenia, Cernica, 2 mai 2001

Leonida Ghioaldă

A erul curat al primăverii și peisajul înverzit în care este amplasat campusul adventist de la Cernica au format cadrul natural în care aproximativ 400 de delegați și invitați au participat la Adunarea Generală a Conferinței Muntenia. Evenimentul rămâne, prin importanța lui majoră, un moment de referință în viața și experiența celor ce slujesc adevărul pe teritoriul celor zece județe din sud-estul țării și în municipiul București. Întrunirea reprezentanților bisericii a fost un prilej de reconsacrare și de plăcută părtășie simțită din plin de participanți. Ca oaspeți de seamă au fost frații Carlos Puyol, secretarul Diviziunii Euro-Africa, Adrian Bocăneanu, Teodor Huțanu, Ioan Câmpian-Tătar, Ernest Szasz și Cristian Modan, din partea Uniunii de Conferințe.

După ce a fost implorată prezența lui Dumnezeu prin rugăciune, fratele Carlos Puyol a deschis Cuvântul lui Dumnezeu în fața delegaților, arătând frumusețea caracterului divin manifestată în „dragostea frățească”. A fost evidențiată valoarea unității creștine în aceeași învățătură, în aceeași speranță, înmiresmată de iubirea mântuitoare care vine către noi, în noi, din izvorul nesecat al lui Dumnezeu. Aceste gânduri inspirate, prezentate într-o manieră caldă și solemnă, au creat un cadru spiritual potrivit pentru rugăciune, pentru consacrare, pentru începerea lucrărilor Adunării Generale.

După cuvântul de bun-venit adresat celor prezenți, fratele Teofil Petre, președintele conferinței, a declarat deschise lucrările Adunării Generale. A urmat o prezentare succintă a regulamentului de lucru și raportul președintelui, în care fratele Petre a prezentat activitatea ultimilor trei ani, realizări, aspecte spirituale, tendințe, perspective. Comentariile și sublinierile delegaților au arătat seriozitatea și maturitatea cu care sunt privite problemele care confruntă biserica, precum și preocuparea membrilor pentru îndeplinirea misiunii ei.

După votarea raportului președintelui, a fost ales comitetul de organizare, care și-a început lucrările sub conducerea fratelui Adrian Bocăneanu.

Programul în sală a continuat cu prezentarea raportului secretarului de către fratele Leonida Ghioaldă. Cifre, statistici, reprezentări grafice au arătat o creștere a numărului de membri ai conferinței în mandatul trecut, cu toate că în ultima vreme se constată o tendință de scădere a acestuia. Cu

privire la personalul pastoral, este de remarcat că aproape jumătate dintre pastorii conferinței au mai puțin de 30 de ani, media de vârstă fiind de 35 de ani. Acest fapt oferă un plus de speranță privind dinamismul activității din cadrul conferinței în viitor. După comentariile, întrebările și sugestiile venite din partea delegaților, raportul secretarului a fost votat în unanimitate.

De la stânga: Cătălin Bărbulescu, Leonida Ghioaldă, George Uba, Teofil Petre, Nicolae Ionescu, Lucian Cristescu

Fratele Bocăneanu a revenit în sală împreună cu membrii comitetului de organizare și au fost propuse listele celor patru comitete de lucru: Comitetul de numiri, Comitetul de planuri, Comitetul de acreditări, Comitetul de statut, care au fost votate în unanimitate în mod succesiv.

A urmat o pauză pentru servirea mesei, timp în care delegații au putut schimba impresii, au povestit experiențe sau au legat prietenii. A fost ocazia

unei foarte plăcute părtășii, în care se simțea prezența îngerilor.

Lucrările au fost reluate, având în obiectiv raportul trezorerului. A intervenit din nou fratele Adrian Bocăneanu, de data aceasta cu prima propunere a Comitetului de numiri: prezentarea numelui președintelui conferinței pentru următorul mandat, în persoana fratelui Teofil Petre. Propunerea a fost susținută și votată cu o majoritate covârșitoare de voturi, apreciindu-se astfel valoarea morală și ținuta spirituală a fratelui Teofil Petre, căruia i se încredințează cel de-al treilea mandat consecutiv la conducerea conferinței.

Fratele George Uba a prezentat situația financiar-contabilă a conferinței, după cei trei ani ai mandatului trecut, arătând că într-o perioadă imprevizibilă, de inflație și de nesiguranță economică, stabilitatea financiară a

Continuare la pagina 28

Comitetul Executiv al Conferinței Muntenia

Președinte: Teofil Petre, secretar: Lucian Cristescu, membri: Ionescu Nicolae (trezorier), Leonida Ghioaldă (Asociația pastorală), Cătălin Bărbulescu (Tineret), George Uba (Școala de Sabat și Activități Laice), Gabriel Radu (Familie), Magdalena Ionescu (Sănătate), Lucian Floricel (Spiritul Profetic), Adrian Mihalcea (Educație), Titus Năftănăilă (Libertatea Religioasă), Viorica Uba (Misiunea Femeii), Constantin Rădoi (Isprăvnicie), Benjamin Ciurea (pastor), Emil Simionescu, Silvia Dragnea, Cornel Dobre.

„O carte de aducere aminte”

Adunarea Generală a Conferinței Transilvania de Nord,
Cluj-Napoca, 6 mai 2001

Alexandru Timiș

La începutul unui nou mileniu, în inima Transilvaniei, la Cluj, iată că se repetă încă o dată constatarea proorocului și se confirmă valabilitatea celor scrise în Sfânta Scriptură: „Atunci și cei ce se tem de Domnul au vorbit adesea unul cu altul [s-au consfățuit]; Domnul a luat aminte la lucrul acesta și a ascultat; și o carte de aducere aminte a fost scrisă înaintea Lui, pentru cei ce se tem de Domnul și cinstesc Numele Lui” (Mal. 3,16).

În dimineața însoțită de 6 mai, Casa de rugăciune „Speranța”, din strada Moșilor nr. 47, a bisericii locale aproape că s-a dovedit neîncăpătoare pentru delegații și invitații Adunării Generale a Conferinței Transilvania de Nord.

La ora 8:30 au fost deschise lucrările Adunării Generale. În deschidere, am avut privilegiul să ascultăm cuvântul Domnului, mobilizator la unitate în acțiune și la

devotament, transmis prin fratele Carlos Puyol, secretarul Diviziunii Euro-Africa (cu sediul la Berna, Elveția). După acest moment, adunarea s-a unit în rugăciuni de consacrare și de reconsacrare pentru cauza lui Dumnezeu.

Frații Iosif Suci, președintele, și Ianos Bela Ilyes, secretarul în funcție, au procedat la demararea lucrărilor administrative ale Adunării Generale. S-a dat citire anunțului oficial apărut în *Curierul Adventist* și s-a consemnat prezența a 146 de delegați din totalul de 153. La ora 9:55 a fost deschisă oficial sesiunea Adunării Generale și a fost adoptată agenda sesiunii.

După hotărârea de acreditare și primirea în rândurile Bisericii Adventiste a șapte biserici nou-înființate, precum și desființarea a trei comunități datorită pierderilor de membri, adunarea a trecut la alegerea scrutatorilor. Fratele Iosif Suci a prezentat regulamentul Adunării Generale. Potrivit unei prevederi regulamentare, la sesizarea din partea unor frați, președintele Comitetului Uniunii, fratele Adrian Bocăneanu, a propus ca pastorul pensionar Zamfir Damian să fie acceptat ca delegat extraordinar al sesiunii. S-a format apoi comitetul de organizare al Adunării Generale, compus din 27 de membri, sub conducerea fraților Adrian Bocăneanu (președinte) și Carlos Puyol (consilier).

Adunarea Generală a ascultat, a discutat și a votat în

unanimitate raportul președintelui.

În continuare, fratele Janos Bela Ilyes a prezentat raportul secretarului, raport ce a fost discutat și votat cu unanimitate de voturi. Fratele Ioan Pârcălab a prezentat raportul trezorerului, care a fost de asemenea discutat, iar apoi votat în unanimitate.

La ora 13:05 a fost prezentată lista cu propunerile privind componența Comitetului de numiri, a Comitetului de planuri, a Comitetului de acreditări și a Comitetului de statut.

În timpul desfășurării lucrărilor în diferite comitete, delegații au ascultat rapoartele departamentelor.

La ora 18:05 a fost prezentat raportul Comitetului de numiri, în care s-a propus ca, pentru următorul mandat, slujba de președinte al Conferinței Transilvania de Nord să fie împlinită de către fratele pastor Ernest Szász, director în Comitetul Uniunii de Conferințe.

Propunerea a fost supusă votu-

lui adunării, iar fratele Ernest Szász a fost ales președinte al Conferinței Transilvania de Nord cu o majoritate confortabilă, prin vot secret.

Au fost prezentate rapoartele comitetelor de planuri și de acreditare, rapoarte care au fost votate cu unanimitate de voturi. La ora 22, Comitetul de numiri a prezentat propunerile privind ocuparea posturilor în comitetul conferinței. Apoi, Adunarea Generală a votat responsabilii de departamente.

Lucrările Adunării Generale electivă a Conferinței Transilvania de Nord au fost încheiate de fratele Adrian Bocăneanu, președintele Uniunii Române, la ora 23:00.

Timiș B. Alexandru este pastor pensionar și profesor la Liceul Adventist din Cluj-Napoca.

De la stânga: Ioan Orban, Simion Buciuman, Ernest Szász, Ioan Pârcălab, Carol Potocian B.

Comitetul Executiv al Conferinței Transilvania de Nord

Președinte: Ernest Szász, secretar: Simion Buciuman (conduce și Asociația pastorală), membri: Ioan Pârcălab (trezorer), Ioan Orban (Școala de Sabat și Activități Laice), Carol Potocian B. (Tineret), Daniel Turturică (Sănătate și temperanță), Iosif Suci (Educație), Ioan Gheorghe Rotaru (Libertate religioasă), Lidia Poll (Misiunea femeii, Bernart Csergezan (Familie), Gheorghe Urdaș (Spiritul Profetic), Orban Antal (pastor), Ștefan Duruttya.

„Unica lor evidențiere ar trebui să fie măsura spiritualității”

*Adunarea Generală a Conferinței Transilvania de Sud,
Târgu-Mureș, 8 mai 2001*

Valentin Dăndiață

Declarația din titlul acestui reportaj, preluată din raportul președintelui care a slujit Conferința Transilvania de Sud până acum, este normativă pentru acest moment, promovând un program fundamental spiritual pentru viitorul acestei conferințe.

Astfel, scopul de fond al lucrărilor Adunării Generale depășește caracterul strict electiv, dorindu-se o reînviore a forțelor spirituale care să ofere daruri administrative și competență în lucrarea lui Dumnezeu. Ora de rugăciune, prezentată de fratele Carlos Puyol, secretarul diviziunii, a subliniat, de asemenea, importanța unității ca scop și metodă pentru propășirea bisericii lui Dumnezeu.

Folosind modelul reprezentativ, biserica a fost reprezentată de un număr de 149 de delegați, reprezentând, prin diversitate, puterea de analiză și de decizie a conferinței. În acest sens, comitetele au reflectat, prin componența lor, ponderea credincioșilor din cele cinci județe din Transilvania de Sud. Această diversitate de opinie și de experiențe a constituit baza pentru complexitatea lucrărilor care au urmat.

În timpul lucrărilor, au fost prezentate și votate rapoartele de activitate ale departamentelor conferinței. Retrospectivele spirituale au fost completate de o imagine dinamică a lucrării, sugerând păstrarea spiritului de mișcare adventă, în contextul secolului al XXI-lea. Reperele pastorale au ilustrat dispoziția pentru slujire în evanghelizare,

în formare de pastori și de lucrători. Statisticile au creat o imagine a ființei bisericii, care, dacă este înțeleasă, poate crea premisa pentru o eficiență maximă a soliei advente.

Deși vrem să evităm optimismul exagerat, o observație obiectivă ajunge la concluzia că programul de lucru al alegerilor s-a desfășurat într-o atmosferă de responsabilitate, conștiinciozitate și colaborare. Sub binecuvântarea lui Dumnezeu, ca rezultat al acestor lucrări, conferința aliniază astăzi o echipă condusă de fratele Emilian Niculescu, reales ca președinte (vezi chenarul de mai jos).

Dumnezeu să binecuvânteze acest nou comitet, pentru slujire.

Valentin Dăndiață este pastor la Brașov.

Comitetul Executiv al Conferinței Transilvania de Sud

Președinte: Emilian Niculescu (coordonează de asemenea promovarea Spiritului Profetic), secretar: Iacob Pop (conduce și Asociația pastorală), membri: Csabay Gyula László (trezorier), Eduard Cristea (Tineret), Barna Magyaros (Școala de Sabat, Activități Laice), Szabó József (Familie), Valentin Nădășan (Sănătate), Daniel Faluvegy (Educație), Horea Tămășan (Libertatea religioasă), Angela Tămășan (Misiunea femeii), Otto-Viorel Stănoiu (Isprăvnice), Geza Szasz-Cserei (Comunicații), Szentmártoni Margit, Kardos Antal

**„Si un mare har era peste toți” / Urmare din
pagina 26**

conferinței dovedește ocrotirea divină și credincioșia membrilor în dăruire. Au fost alocate sume pentru fiecare departament al bisericii, cheltuielile găsindu-și justificarea în rezultatele obținute în urma activităților desfășurate în ultimii trei ani în cuprinsul conferinței. În urma sublinierilor, sugestiilor, obiecțiilor aduse într-un spirit constructiv, de deschidere și sinceritate, raportul trezorierului a fost votat în unanimitate.

Au fost prezentate apoi în mod succesiv rapoartele directorilor de departamente. În dreptul fiecărui raport, delegații au avut posibilitatea să-și exprime opinii, să ofere sugestii, să ridice întrebări, să aducă observații critice, la care prezentatorii au adus unele clarificări și au preluat ideile valoroase pentru îmbunătățirea activității în cadrul conferinței.

Se înserase când Comitetul de acreditări și-a prezentat raportul, care a fost votat de către delegați (lista

personalului administrativ a fost votată după ce a fost returnată comitetului).

A urmat Comitetul de propuneri cu listă de nume pentru slujbele conferinței (vezi chenarul de la pagina 26).

Votul final a confirmat temeinicia cu care Comitetul de propuneri și-a îndeplinit lucrarea.

A fost aprobat apoi, prin vot unanim, raportul Comitetului de planuri, în care au fost cuprinse direcțiile pentru activitatea slujbașilor aleși.

În final, Comitetul de statute a prezentat două propuneri care de asemenea au fost acceptate prin vot: elaborarea statutului de funcționare al conferinței și extinderea duratei mandatului pentru slujbașii conferinței de la trei la patru ani.

Într-o atmosferă solemnă, cu simțământul aprobării lui Dumnezeu și cu încrederea că tot El va purta de grijă bisericii și în viitor, toți cei prezenți s-au unit în rugăciunea de încheiere, rostită de fratele Adrian Bocăneanu, președintele uniunii.

Leonida Ghioaldă este secretarul Asociației pastorale a Conferinței Muntenia.

„Inspirați de trecut, să modelăm viitorul”

Daniel Chirileanu

Era 21 martie. O delegație a Departamentului Tineret din Uniunea Română pleca spre Sao Paulo, Brazilia, pentru cursuri de instruire a conducătorilor de tineret. Delegația, compusă din directorii de tineret de la Conferințele Banat, Oltenia, Muntenia și Moldova, era condusă de fratele Cristian Modan, directorul de tineret al Uniunii.

Călătoria a decurs fără probleme. Deasupra norilor nu poți decât să-ți imaginezi existența într-o lume fără limite, fără concurență și fără murdăria pământului.

Vedeam răsăritul, curgând peste urmele incașilor, și mă întrebam cine sunt ei, locuitorii de acum ai Braziliei. Ce știu ei despre țara noastră și despre noi? Am aflat peste doar câteva ceasuri. Adventiștii știau despre Enthousiasmos, iar neadventiștii, despre Hagi. *Doar atât?* mi-am zis. Aveam să descopăr că mai cunoșteau ceva despre exploratorii români, despre „Biblia rescrisă din memorie”, despre pașii noștri înainte. În momentul în care directorul de tineret al Uniunii Române a prezentat raportul, participanții și-au manifestat destul de evident încântarea și dorința de a afla mai multe despre modalitățile noastre de lucru cu tinerii.

Au aflat că putem fi misionari foarte creativi și foarte harnici. Acum lumea cunoaște despre TinSerV, despre tinerii noștri deosebiți și buni.

Toate cursurile s-au adresat celor care lucrează efectiv cu tinerii și au acoperit nevoile de instruire în majoritatea domeniilor de slujire. Delegația română a avut posibilitatea să participe la un număr mare de cursuri, din totalul oferit, și să le achiziționeze. Dar probabil cel mai mare

câștig îl reprezintă prietenii și relațiile stabilite cu această ocazie. Fiecare dintre cei prezenți era un lider de tineret activ. Nimeni nu venise din greșeală. Un câștig imens l-a constituit de asemenea ocazia de a ne consolida și noi, românii, ca o echipă.

Am fost foarte impresionați de rapiditatea cu care Biserica Adventistă din Brazilia se dezvoltă din punct de vedere numeric, dar și calitativ.

L-am întrebat pe pastorul José Maria Barbosa, directorul de tineret al Uniunii Central-Braziliene, care sunt planurile lui „speciale” de evanghelizare. „Eu nu am programe evanghelice speciale”, a spus el. „Eu le ofer tinerilor hrană. Le ofer tot ce poate cântări în dezvoltarea lor spirituală, fizică, emoțională și socială. Dacă au din belșug, vor dori să împartă cu alții. Ponderea tinerilor în biserica braziliană este de 60-70%. Misiunea este un mod de viață, care trebuie doar orientat și activat.”

Privind această instruire în ansamblu, putem afirma că Dumnezeu ne-a oferit o viziune. Dincolo de imaginea unor ținuturi cu vegetație luxuriantă și de frumusețea unor relații de prietenie începute aici, rămâne esența chemării lansate cu această ocazie: „Inspirați de trecut, să modelăm viitorul”.

Sunt pe deplin convins că viitorul se află doar în mâinile Stăpânului nostru iubit. Nu ne rămâne decât să-l slujim cu toată inima, în timp ce așteptăm revenirea Sa.

Daniel Chirileanu este directorul de tineret al Conferinței Moldova.

Gânduri despre muzica sacră / Urmare din pagina 24

frumosul care ne purifică! Datorită lipsei de cultură, nu distingem, prin disociere, mesajul muzicii de cel al textului, nu distingem muzica amatorială de cea măiestrită, ne certăm dovedind gusturi opuse, ireconciliabile.

Datorită „golului cultural”, unii „pianiști” din comunitățile noastre „aranjează” cântările din patrimoniul sacru imnologic după modelul muzicii distractive și de jazz, unii dirijori interpretează fanteziste unele coruri împotriva stilisticii muzicii bisericești, iar „soliștii” vocali folosesc uneori portamente (alunecări) sau alte artificii.

În sfârșit, lipsa de cultură face să

fie difuzată la posturi de radio creștine muzica Babilonului, după ce s-a predicat solia: „Ieșiți din Babilon, poporul Meu!”

În încheiere, iată două adevăruri care ar trebui să fie teme de meditat pentru noi toți:

1. De la un anumit nivel de cultură muzicală în sus, oamenii reușesc să se înțeleagă asupra unor judecăți de valoare privind calitatea muzicii. Acest nivel minim, necesar înțelegerii, înseamnă parcurgerea evoluției fenomenului muzical preclasic, clasic, romantic, modern, prin audiții analitice comparate și repetate până la familiarizarea auzului cu diferite limbaje specifice aparținând unor personalități și unor epoci creatoare, astfel încât să

fim pregătiți să identificăm oricând epoca, stilul, forma, genul oricărei lucrări audiate. Îmi amintesc că această probă trebuia trecută la examenul de absolvire a cursului de estetică de la Conservator. Erau unii absolvenți care precizau nu doar epoca sau forma, ci și autorul și numărul de opus! Între oameni cu un nivel cultural muzical ca acesta, există o armonie perfectă în aprecierea valorilor. Discuțiile contradictorii sunt rezultatul diferenței de pregătire profesională muzicală.

2. Nu este de conceput să-L așteptăm și să-L întâmpinăm pe Stăpânul armoniilor cerești cu muzica distractivă a unei lumi bolnave și răzvrătite, oricât de sfinte ar fi cuvintele care o însoțesc.

Cezar Geantă este profesor de muzică la București.

Iartă iar și iar

René Evans

Te urăsc!" a țipat Janie, alergând în camera ei.

Bang! Ușa s-a închis cu o forță care a făcut să se zdruncine pereții. Din celălalt capăt al casei, mama putea să audă că Tyler a început să plângă.

„Janie!” a exclamat mama când a deschis ușa. „Ce se întâmplă?”

Janie și-a ridicat din pernă fața udă de lacrimi. „Tyler este cel mai rău frate din lume”, a rostit ea printre suspine.

„Acum câteva minute vă înțelegeați bine amândoi”, a spus mama. „Ce s-a întâmplat?”

„M-am săturat să-mi tot strice lucrurile”, s-a tânguit Janie. „În fiecare zi îmi sparge câte ceva. Ieri mi-a sfâșiat cartea. Alaltăieri, mi-a rupt agrafa preferată. Mă-a pătat cu cerneală rochia păpușii. Mi-a spart balonul. A spart cutiuța de sticlă pe care mi-o dăduse bunica. Acum mi-a distrus caseta la care țineam cel mai mult. Cred că trebuie să fie închis în camera lui pentru totdeauna.”

Mama i-a netezit părul lui Janie. „Tyler nu vrea să îți strice lucrurile. El doar este mic și curios. Trebuie să-l ierți și să mergi mai departe, așa cum tata și eu te-am iertat pentru toate lucrurile pe care ni le-ai distrus.”

Janie a încetat să mai plângă și s-a ridicat în șezut. „Care lucruri?”

„Știi pata aceea decolorată de pe covorul din camera mea?” a întrebat mama.

„Da.”

„Acolo mi-ai vărsat o sticlă cu parfum, când aveai 2 ani”, i-a spus mama.

„Nu am știut”, a spus Janie, puțin stânjenită.

„Nu, scumpa mea. Noi te-am iertat și nu vorbim mereu despre aceasta”, a explicat mama. „Apoi știi când ți-ai tăiat unghiile și

le-ai împrăștiat pe masa de la bucătărie? Te-am iertat pentru aceasta?”

„Da”, a răspuns Janie, timidă. „Dar tu nu ai vrut să-mi dai voie să îmi tai unghiile decât pe o foaie de hârtie.”

„Este absolut normal, draga mea”, a clarificat mama. „Sau îți mai aduci aminte când ai intrat în garaj mergând pe bicicletă, după ce ți s-a spus să intri numai după ce te dai jos de pe ea? Ce s-a întâmplat atunci?”

„Am lovit mașina lui tata și am zgâriat vopseaua”, a răspuns Janie încet.

„Și noi nu te-am închis în camera ta după nici unul dintre aceste lucruri. Este adevărat?” a întrebat mama. „Domnul Isus i-a învățat pe urmașii Lui să ierte continuu, iarăși și iarăși. Eu vreau să faci și tu la fel cu fratele tău. El va mai face greșeli, așa cum vei mai face și tu și așa cum vom face tata și eu. Vreau să îl ierți, așa cum te vom ierta noi și așa cum ne va ierta Dumnezeu.”

Janie a reușit să schițeze un zâmbet. „Da”, a spus ea. „Cred că ai dreptate.”

Timp pentru familie

Invită-i pe membrii familiei tale să se roage împreună cu tine.

☞ Citiți, din Biblie, Matei 18,21.22. Conducătorii religioși îi învățau pe oameni că trebuie să ierte pe altcineva de trei ori. Petru s-a gândit că este generos din partea lui să spună că trebuie să ierte de șapte ori. Ce învățătură a dat Domnul Isus?

☞ Roagă pe câte un adult din familia ta să îți spună care a fost cel mai greu lucru pentru care a trebuit să ierte pe cineva. Cum s-a simțit o dată ce a luat hotărârea de a ierta?

☞ Roagă pe fiecare persoană din familia ta să numească pe cineva față de care trebuie să fie mai iertătoare.

☞ Cu ajutorul membrilor familiei tale, fă un acrostih din cuvântul IARTĂ sau IERTARE. Folosește fiecare literă în așa fel, încât ea să înceapă un cuvânt care are legătură cu iertarea. Scrie-l pe o foaie de hârtie și pune-o într-un loc în care familia ta îl va vedea adesea.

☞ Roagă-L pe Dumnezeu să ajute fiecare persoană din familia ta să fie iertătoare.

Concursul de admitere la Școala Postliceală Teologico-Sanitară Adventistă de Ziua a Șaptea din Brăila

Pentru anul școlar 2001/2002, școala are 55 de locuri repartizate astfel: 25 la Școala „Dr. Luca”, în rețeaua învățământului de stat, și 30 la Școala „Sănătate și temperanță”, în rețeaua particulară.

Ambele școli funcționează după același program, cu acelaș corp didactic și în aceleași condiții. Dacă numărul candidaților va fi foarte mare, vor putea fi solicitate locuri suplimentare.

Concursul de admitere se susține în două sesiuni, după cum urmează: 15-26 iulie 2001, prima sesiune, și 9-16 septembrie, pentru locurile rămase libere din prima sesiune.

Se primesc candidați cu diplomă de bacalaureat, în vârstă de până la 35 de ani (pentru cazuri speciale, se solicită dispensă).

Concursul constă din următoarele **probe**:

1. Interviu cu o comisie formată din profesorii școlii, privind orientarea religioasă a candidatului – probă eliminatorie. Se susține la data de 12 iulie, respectiv 6 septembrie. La această probă se pot înscrie candidați de orice confesiune religioasă, care acceptă și se angajează să respecte regulamentul de ordine interioară al școlii (regulamentul se afișează la 1 iulie). Candidații admiși susțin concursul mai departe.

2. Probă scrisă la biologie (manual pentru clasa a XI-a)

3. Probă scrisă la chimie organică (manual pentru clasele a X-a și a XII-a)

Dosarul de înscriere va cuprinde următoarele acte: cerere scrisă de candidat, certificat de naștere (și de căsătorie), original și copie, diploma de bacalaureat, original și copie xerox (ambele fețe), adeverință de sănătate, copie de pe buletin (pagina cu fotografia și cu adresa), fișa personală (de la secretariatul școlii).

Festivalul de Companioni din Conferința Muntenia

În perioada 11-13 mai 2001, s-a desfășurat la Constanța Festivalul de Companioni din Conferința Muntenia. Deși a fost primul festival pentru această categorie de vârstă, se poate spune că a reprezentat un succes. Toată lauda I se cuvine lui Dumnezeu.

Festivalul s-a desfășurat pe două direcții: una spiritual-relațională și o direcție de misiune. Astfel, în Sabat, au avut loc întâlniri în care tinerii au primit încurajare și mângăiere prin Cuvântul lui Dumnezeu. Sâmbăta după-amiază s-au prezentat pe scena Casei de Cultură din Constanța toate grupurile de companioni, care reprezentau județele din Conferința Muntenia. Vorbitorii care au întreținut atmosfera spirituală au fost: George Uba, Daniel Chirileanu, Marius Iepure și Cătălin Bărbulescu.

Duminică au fost programate ample acțiuni, în care toți tinerii s-au implicat. Dragostea creștină și dinamismul vârstei i-au motivat pe tineri la misiune. Un grup de tineri a prezentat un program artistic la o casă de copii, iar alte grupuri au vizitat familii de bătrâni și persoane defavorizate, pentru a aduce o rază de speranță și un mic ajutor acestor oameni care au nevoie de speranța creștină.

Dar acțiunile cele mai ample s-au desfășurat în Parcul Tăbăcărie (cel mai mare parc din Constanța) și pe plaja din Mamaia. În parcul Tăbăcărie, peste 250 de copii, în haine de lucru, cu saci de gunoi în mână și cu dorința de a da un exemplu de spirit civic, au „cotropit” parcul, pentru a scoate de acolo „inamicul”: gunoiul. Sacii se umpleau într-un ritm amețitor, iar în câteva ore „dușmanul” a fost înfrânt. Acțiunea s-a desfășurat în colaborare cu Primăria Constanța, care a oferit un sprijin serios pentru ca totul să se desfășoare în cele mai bune condiții. În timp ce în Tăbăcărie se ducea o luptă crâncenă cu gunoiul, alte grupe de copii acționau în

Școala dispune de un internat cu 30 de locuri, rezervate în special pentru elevii străini (basarabeni, ucraineni etc.). Elevii care nu au locuri în internat vor fi ajutați să-și găsească gazde printre frați sau la alte persoane.

Taxele școlare anuale sunt de 175 dolari la cursul zilei și se pot plăti în una sau două rate (jumătate la început de an școlar și a doua la începutul semestrului II, 1 februarie). Cazurile speciale se analizează de către o comisie. Pentru aceasta, se încheie contract cu școala, specificându-se posibilitatea de mărire a taxei pentru a doua rată. De aceea, se recomandă achitarea integrală la începutul anului școlar.

Școala este afiliată cu Atlantic Union College (SUA), este recunoscută de Ministerul Educației și Științei și are acreditarea Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Cu trei excepții, cadrele didactice fac parte din Biserica Adventistă. Se află în construcție noi clase la sediul școlii și se speră ca ele să fie terminate până la începutul anului școlar. Biblioteca școlii cuprinde peste 3.000 de volume de specialitate și religioase, în limbile română, engleză și franceză. Pregătirea religioasă se realizează prin orele de religie, obligatorii pentru toți elevii, iar viața religioasă este organizată prin comunitatea-școală „Adventus”, condusă de capelan, pastorul Romică Sârbu. Elevii sunt membri ai Asociației Studențești AMICUS.

Conducerea școlii face planuri pentru îndeplinirea condițiilor ca școala să devină colegiu universitar de nursing.

Informații suplimentare pot fi solicitate la numărul de telefon/fax 039/616940 sau la adresa de e-mail drene@easynet.ro.

Dr. Ene Paulini, directorul Școlii Postliceale Teologico-Sanitare Adventiste de Ziua a Șaptea din Brăila

Mamaia pentru vopsirea băncilor. Briza mării și imaginea frumuseții plajelor le-au oferit curaj, în ciuda petelor galbene de vopsea, care vor rămâne multă vreme în amintirea unora.

În loc de concluzie, trebuie amintite trei elemente specifice acestui festival, care va rămâne în istoria Constanței:

1. Interesul foarte mare al tinerilor; dacă inițial s-au înscris aproape 500 de copii, prezența a întrecut orice așteptări, fiind de peste 700 în Sabat.

2. Departamentul Comunicații al conferinței s-a implicat din timp în realizarea unei imagini pozitive cu privire la festival și la biserica în general. Chiar în parcul Tăbăcărie a fost organizată o conferință de presă, pe data de 13 mai. Interesul presei a fost extraordinar de mare, nici o acțiune de până acum nerezând să suscite un astfel de interes crescut. Roland Paraschiv, directorul de comunicații, și Cătălin Bărbulescu, directorul de tineret, au susținut conferința de presă. Ziarele, televiziunile locale și posturile de radio au reflectat din plin evenimentul. A fost oferită presei declarația oficială a Bisericii Adventiste despre mediul înconjurător, iar presa a prezentat-o tuturor locuitorilor din Constanța într-un mod pozitiv. Este prima oară când presa are o poziție extrem de favorabilă pentru Biserica Adventistă din Constanța!

3. Accentul pus pe misiune a constituit punctul central al acestui festival. Ca urmare, s-a produs o îmbunătățire a relațiilor cu Primăria care, în ultimii ani, au fost relativ dificile, iar imaginea publică a bisericii a avut mult de câștigat.

Festivalul de Companioni de la Constanța este un punct de pornire pentru viitor, arătând că accentul pus pe misiune și colaborarea dintre departamentele de tineret și de comunicații vor aduce și în viitor rezultate remarcabile.

Roland Paraschiv, director de comunicații al Conferinței Muntenia

Numărul de față al *Curierului* vă întâmpină cu două teme principale: libertatea religioasă și aspecte administrative din viața bisericii, adunările generale a patru conferințe din România. „Libertatea religioasă”, „Prețul libertății”, „Globalizarea libertății religioase”, „Drepturi ale împărăției” și „Limitele autorității civile” se ocupă de prima temă și vi le recomandăm insistent ca fiind foarte utile pentru formarea unei gândiri și atitudini corecte față de Dumnezeu și față de autoritatea civilă.

Dorința dv. de a-i cunoaște pe noii slujbași ai conferințelor Muntenia, Oltenia, Transilvania de Nord și Transilvania de Sud poate fi satisfăcută citind reportajele respective.

Numărul viitor al *Curierului* vă va oferi unele informații de natură financiară și alte articole de interes.

Curierul
Adventist